



İradesi yerle bir edilen meclis terk edilmelidir! Zincirsiz bir Kurucu Meclis için ileri!

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Nisan 2021 / Sayı: 139 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar, Oppo ve CPS Otomotiv, Dilovası Systemair HSK, Bursa Tofaş, Renault ve SCM fabrikalarından, Çorlu Bel Karper, Cargill direnişlerinden, Gebze'den metal, Tuzla'dan tersane, İzmir'den belediye işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

1 MAYIS'TA SINIF SİYASETİNDE BİRLEŞ!

İşçiler emekçiler siyasete!

Merkez Bankası faizleri arttırdı. Faturayı borç batağındaki milyonlarca işçi, emekçi, yoksul köylü daha fazla faiz ödeyerek, üstelik faizleri bahane edip yatırımları kesen kapitalistler yüzünden işsiz kalarak ödedi ve ödemeye devam ediyor. Erdoğan Merkez Bankası başkanını görevden aldı. Dolar ve avro zıpladı. Enflasyon fırladı. İşçi ve emekçinin mutfağındaki yangın alevlendi. Yine milyonlar faturayı hayat pahalılığı ile ödedi ve ödemeye devam ediyor. AKP'nin lebaleb kongrelerinin faturasını hastalığın yayılması ile ödedi emekçi halk. İktidarın keyfine göre aç-kapa derken esnafın yüzü bir türlü gülmedi. İşçi sınıfı ise salgının ilk gününden beri iliğine kemiğine kadar sömürülmek üzere lebaleb servislerle fabrikalara taşınıp duruyor.

Bunların hiçbiri kader değildi. Hepsi siyasi kararların sonucu yaşandı. Sermayenin, para babalarının, modern tefecilerin çıkarına olan, zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapan kararlardı bunlar. Bu kararlar halka zorla dayatıldı. Karşı çıkan, devletin copuyla, kalkanyla, biber gazıyla, gözaltısıyla tanıştı. İşinden, ekmeğinden edildi. Bu siyasetin adını koyalım. Bu, sermaye sınıfının siyasetidir. Bu siyaset bir istibdad rejimi ile yani baskıcı ve keyfi bir yönetimle hayata geçirilmektedir.

Bu siyaset ülkenin kaynaklarını Varlık Fonu'nda toplayıp emperyalist sermayeye ipotek ettiren siyasettir. Ülkenin

işçilerini sermayeye ucuz işgücü olarak pazarlayan siyasettir. Bu ülkenin gençlerini emperyalizmin savaşlarında asker yapan siyasettir. Eğitim sistemini deneme tahtasına çevirerek, bu halkın çocuklarını kobay olarak kullanan, çocuklarımızı, koca bir kuşağı pandemiye ve özel okul patronlarının kâr hırsına, iktidar sahiplerinin ikbal sevdasına kurban eden siyasettir. Sağlık emekçisinin hakkını ödemeyen, sağlığı bir kâr kapısına dönüştüren, hastayı müşteri, hastalığı ticaret vesilesi olarak gören siyasettir.

Bu siyaset ülkenin gencecik evlatlarını kardeş kavgasına sürükleyen, ırkçı, mezhepçi, ayrımcı, erkek egemen bir siyasettir. Çünkü azınlık, çoğunluğu ancak o çoğunluk binbir parçaya bölünürse yönetebilir. Siyaset sermayenin tekelindedir. İşçiye, emekçiye, küçük esnafa, köylüye, emekçi kadına, gence siyaset namına izin verilen sadece zamanı geldiğinde bir kâğıt parçasını sandığa atmasıdır. Onun dışında ona siyaset karıştırma, buna siyaset karıştırma diye her dakika vatandaşın ensesinde boza pişirilil! Sen siyasete karışmazsın ama siyaset senin her şeyine karışır!

İşçi emekçi kardeşler! Bu dayatmayı reddediyoruz! Siyasete karışacağız! Her şeye, her işe de siyaseti karıştıracacağız! Ama bu siyaset sömürücü sınıfların ve emperyalistlerin kirli, yozlaşmış, yalan dolu siyaseti değil, bizim dosdoğru emek siyasetimiz olacak! Adını koyalım: Bu siya-

set işçi sınıfı siyasetidir. Kimliklerde bölünmeyi reddeden, ekmeğe ve hürriyet için birleşen bir siyasettir bu! Emperyalist zincirleri kıran; istibdadı, baskıyı, zulmü reddeden siyasettir. Sömürücü azınlığa karşı işçi ve emekçi çoğunluğun siyasetidir! Emekçi halkı birbirine düşman eden politikanın yerine Türk ile Kürdü, Sünni ile Alevi'yi barıştırıp omuz omuza mücadele etmesini sağlayacak bir siyasettir! Emekçi kadınların en önde olduğu siyasettir, kendi geleceğini memleketin ve insanlığın geleceği ile bir tutan gençliğin siyasetidir.

Bu siyaset, zincirli meclisin tiyatro sahnesinde figüranlık yapan vekillerin parmaklarını kaldırıp indirdiği sahte siyaset değil; çalışan, üreten nasırlı ellerin hem kendisinin hem memleketin kaderini eline aldığı gerçek siyasettir.

Zincirsiz, barajsız, eşit koşullarda, propaganda özgürlüğüyle yapılacak bir seçimle oluşturulacak Kurucu Meclis için! Sömürücü azınlığın değil, emekçi çoğunluğun yararına kararlar verecek bir işçi emekçi hükümeti için!

Gelin sınıf siyasetinde birleşelim! Sendikalarda, fabrika ve iş yeri komitelerinde ekmeğimiz için örgütlenelim! Hürriyet için mücadele alanlarında el ele verelim! İşçi sınıfı partisinin inşası için Devrimci İşçi Partisi saflarında örgütlenelim!

İşçi sınıfının uluslararası birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs işçi sınıfının siyaset masasına yumruğunu vurmasına vesile olsun!

8 Siz vatandaşları kör mü zannediyorsunuz?

9 Öz savunma yaşatır!

11 İstibdada karşı yalnız değilsin: DİP'li Öğrencilere katıl!



Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Kadına şiddete karşı çözüm örgütlü mücadele

Öncelikle tüm yoldaşlarımı selamlıyorum. Ben Chen Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bizler yeni örgütlenen bir fabrikayız. Yaklaşık 2 yıldır üretim yapan fabrikamızda toplu sözleşmeli çalışmaya geçeli 3 ay oldu. Hepimiz sermayenin bizi sömürmesine karşı var olan haklarımızı savunmak ve daha iyi koşullarda çalışmak için Birleşik Metal-İş sendikasına üye olduk. İyi ki de olmuşuz. Biz işçi kadınlar adına söylemek istediklerimiz var. Sesimizi duyunlar. Bir gecede İstanbul Sözleşmesi'nden çıkma kararı aldılar. Bizleri erkek egemen kapitalist düzene mahkûm etmek istiyorlar ama biz sonuna kadar direneceğiz. Emekçi kadınlar olarak şiddete geçit



vermeyeceğiz. Sendikamızın çatısı altında fabrikalarımızda ve alanlarda kadına şiddete karşı mücadelemiz her zaman devam edecek. Okulda, işte ya da evde şiddete ve tacize maruz kalan kadınların haklarını ve bizden almaya çalıştıkları hiçbir hakkımızı vermeyeceğiz. Bizler bu mücadeleden asla kaçmayacağız ve

emekçi kadınların gücünü fabrikalarda ve meydanlarda göstereceğiz. Hükümet hiçbir zaman şiddetin ve kadın cinayetlerinin önüne geçemedi. Bizler bu mücadelenin sadece kâğıt üstünde elde edilecek haklarla değil ancak örgütlü bir mücadele ile zafere ulaşacağını biliyoruz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Dilovası Systemair HSK direnişçisi

Gücümüzü sınıf dayanışmasından alıyoruz

Yaklaşık 180 gündür Systemair HSK işçileri olarak kapı önü direnişindeyiz. Geçtiğimiz günlerde sermaye sınıfı çirkin yüzünü tekrar gösterdi ve 17 Mart tarihi itibarıyla ücretsiz izin dayatmasını yine biz sendikalı işçiler üzerinde kullanmaya devam etti, ediyor. İşlerinin yoğunluğu ve taşeron işçi alımıyla mesaili çalışma yaparak işlerini

yürütmeye çalışıyor ve içeride çalışan sendikalı arkadaşlarımıza da etmediği zulmü bırakmıyor. Bunun hesabını ne soran oluyor ne de siz neden hâlâ kapı önüdesiniz derdiniz nedir, sorunlarımız nedir diyen bir yetkili mecra bizim ile muhatap oluyor. Evet bizlerden 1400 lira ile baba olmamız bekleniyor. Peki bu kadar olumsuzluk içinde işçiler bu gücü nerden

buluyor? Bence en mühim soru bu... Sınıf dayanışmasından... Bizler kapı önünde mücadelemizi sürdürürken, diğer fabrikalarda çalışan işçi kardeşlerimizin, abilerimizin, ablalarımızın evlerine eklemek alırken bizlerin akıllarına geldiklerini yapılan maddi manevi dayanışmalardan yaşıyor ve görüyoruz. Bu dayanışma ruhu kapıda onuru ve işçi sınıfı için mücadele eden bizlere o kadar büyük moral ve özgüven veriyor ki kelimeler ile anlatmak yeterli kalmıyor. Evet yine şunu görüyor ve anlıyoruz ki işçi sınıfının birbirinden başka dostu yok ve bu mücadele yine kardeşlik bağıyla ben çocuğuma ne götürebiliyorum diğer kardeşim ne götürebiliyor diye kendi içinde dertlenen temiz yürekli işçiler ile başarıya ulaşacak. Bu anlam üzerine mücadelesini devam ettiren bütün işçi sınıfını selamlıyorum.



Bursa Tofaş'tan bir işçi

Biz onlardan değil, onlar bizden korkmalı

Tofaş'ta bir yıl boyunca hiç ara vermeden devam eden üretime, malzeme eksikliğinden dolayı 15 gün ara verildi. Pandeminin zirve yaptığı dönemde, çalışanların çoğu virüse yakalandığında bile ara vermeyen fabrika yönetimi malzeme tedarik eksikliğinden dolayı ara veriyor. Sadece buradan bile patronların ve devleti yönetenlerin işçi ve emekçileri düşünmediğini çok iyi anlayabiliyoruz. Onlar için bizler köleyiz. Her söyleneni yapan, hasta olsa, yakını hatta kendisi bile ölse önemsiz bir varlık gibi muamele gören, iliğine kemigine kadar sömürülen işçi sınıfıyız biz! Hâlbuki bizler %99 kesimiz! Üreten, emeği ile geçinen işçi, küçük esnaf, köylüyüz ama %1'lik kesim bizleri yönetiyor. Ne zaman tok, ne zaman aç kalacağımıza onlar karar veriyor. Ne zaman çalışıp, ne zaman hasta olacağımıza, ne zaman tatil yapacağımıza, ne zaman emekli olacağımıza hatta ne zaman öleceğimize dahi onlar karar veriyor. Patronlar için vergi afları geliyor. Bizlerden kesilen vergilerden ise her türlü yine patronlar yararlanıyor. Bütün yasalar onları daha zengin etmek için var! Bize düşen ise sabır, ahiret, cennet vs. Bu düzen değişmeli,



bizim kaybedeceğimiz bir şey yok, onların kaybedecek çok şeyleri var! Biz kaybetsek de, yıkılsak tekrar kalkıp yine mücadele ederiz ama kapitalizm bir kez düşerse bir daha kalkamaz! Biz onlardan değil, onlar bizden korkmalı, yıllar önce Kemal Sunal'ın oynadığı Kibar Feyzo filminde dediği gibi "Biz olmazsak tarlayı kim sürececek, kim işleyecek gardaşlar..." biz olmazsak %1'lik kesim ne yapacak! Bütün işçiler birlik olmalı ve mücadele etmeliyiz!

Gebze'den bir metal işçisi

Bizi biz yapacak, duvarları yıkacak olan birliğimizdir!

Yaklaşmakta olan bütün işçi ve emekçilerin işçi bayramını kutlarım. 1 Mayıs işçinin birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Bu yıl pandeminin de etkisiyle bayramımız şölen tadında geçmeyecek ama yine gönüllerin bir olduğunu kanıtlamak için bütün işçi dostlar örgütlü fabrikalarda bugünü anmak için bir şeyler yapabilir diye düşündüm. Bir işçi kardeşiniz olarak sıkı sıkı kenetlenmemizin daha da gerekli olduğu bu dönemde ücretsiz izinde olan, Kod 29'la haksız yere işten atılan, sendikalaşma mücadelesinde grevlerine devam eden bütün işçi dostları unutmadan bayramımızın asıl amacına uygun, bütün fabrikalardan seslerin yükseldiği, birlikte olamasa da 1 Mayıs'ta gücümüz tek yumruk gibi mücadelemize devam edeceğiz gibi söylemlerle birbirimizle irtibat kurabiliriz gibi düşündüm. Bu bizim bayramımız. Mevcut hükümetin de etkisiyle zaten işçi hep mağdur edilen kısım ve 1 Mayıs'ta büyük işçi gruplarının toplanmasını hazmedemeyen iktidara da sesimizi o gün daha da yükseltmeliyiz. Çünkü milletin ve toplumun temel taşlarını ören bizleriz. Sanayiinin, emeğin bütün yükü bizim omuzlarımızda ama bayramımızı pandemiden önce de kısıtlamaya çalıştılar. Buna da kayıtsız kalmamalıyız işçi dostlar. Bizi biz yapacak, duvarları yıkacak olan bizim birliğimizdir. Bunu 1 Mayıs'ta tekrar vurgulayarak hakkımızı savunmaya devam edelim ve bizi din, ırk, mezhep, siyasi partilerle, ten renklerimiz bile ayırmaya çalışanlar bizim birliğimizden korkanlardır. Çünkü biz birliğimizi her daim gösterdiğimizde onlar yok olacaklardır. Sözlerimi şu söz ile kapatmak istiyorum işçi dostlar İŞÇİ SINIFININ İNSANLIĞA HİÇBİR BORCU YOKTUR İNSANLIK ONA BORÇLUDUR.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Bizim sefaletimiz onların ise serveti artıyor!

Dünyadaki çip krizi otomotiv şirketlerinde üretimi durdurdu. Bir otomobilde ortalama 20 çip kullanılıyor. Hava yastığı, ABS, ESP, park kamerası, park sensörü, park yardımcısı, elektronik park freni, dört çeker sistem, motor, kapı, ışıklandırma, müzik sistemi, bilgi-eğlence ekranı, mikrofon gibi sistemleri çipler yönetiyor. OYAK Renault'da çip dışında birçok parçaya da tedarik sorunu var. Motor bölümü üretimi bir süre durdurdu. Nisanın ikinci haftasından sonra da tüm fabrikada en az bir hafta daha üretime ara verilecek. Şu anda maaşlar ödenek üzerinden karşılanırsa da ileride ne olacağımız belli değil.

Ancak sadece kendi fabrikamızda sorunlarımız yok. Kocaman bir sınıfın parçası olduğumuzu unutmamalıyız. İşçi sınıfı olarak sürekli sorunlarla boğuşuyoruz. Bir yandan siyasi baskılar, öte yandan artan ekonomik sorunlar var. İşsizlik yükselmeye devam ediyor. Düşük ücretler, açlık sınırının altında maaşlar, Kod29, ücretsiz izin dayatması, örgütlenmenin önündeki engeller, grev yasakları, kadın işçilerin eşit işe eşit ücret gibi temel taleplerinin yok sayılması, üstüne bir de kadına yönelik şiddeti cesaretlendirecek bir şekilde İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması, göçmen işçilerin haklarının gasp edilmesi, "evden çalışma" denilen şeyin tam bir azgın sömürü aracı haline gelmesi... Bütün bu sorunların ucu siyasete bağlanıyor. Çözüm de işçi sınıfının siyaset yapmasından geçiyor. Siyaset derken şu ya da bu partinin taraftarlığını yapmaktan bahsetmiyoruz. Kendi sınıfımızın çıkarları doğrultusunda eklemek ve hürriyet için siyaset yapmaktan bahsediyoruz. Yani sermayenin siyasetinin karşısında işçi sınıfının siyaseti!





Tuzla Oppo fabrikasından bir işçi

Oppo'da mücadele yeni başlıyor: Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!

Merhaba yoldaşlar, ben Tuzla'da yeni açılmış olan Oppo telefon fabrikasında çalışmakta olan bir işçiyim. Fabrika Şubat ayında üretime başladı ve binamız eski olduğu için işçi sağlığı ve güvenliği açısından birçok sıkıntı başımıza geldi. Bantta üretim sırasında tavandan makinalarımıza su aktı, tavan çöktü, tadilat yapan inşaat işçileri düştü ve ciddi yaralanmalar meydana geldi. Toplu işçi alımları devam ediyor ve soyunma odalarını sıkış tıktık kullanmak zorunda kalıyoruz. Fabrika gereken önlemleri defalarca söylememe rağmen almıyor. İdari kadro markanın uluslararası değerinden bahsederek bize kalite kontrol standartlarına uymamız gerektiğini tutanak tutmak tehdidiyle dayatıyor ancak çalışma koşullarımız kesinlikle iyileştirilmiyor. Çalışma koşullarının yanında sendikası çoğu fabrika gibi asgari ücrete çalışıyoruz ve iş saatlerimiz de çok yoğun.

Fabrika açıldığından beri işçiler için sendikal örgütlenme gündemdedi. Türk Metal sendikası örgütlenme çalışması yapıyordu. Birleşik Metal-İş sendikası için de çalışmalar vardı. Ancak Birleşik Metal-İş bizim fabrikanın çalışmasının sorumluluğunu hangi şubeye vereceğine bir süre karar veremedi. Üyelik çalışmasına başlamak isteyen işçiler olarak genel merkezin şube kararını vermesini bekledik. Bu sırada içeride Türk Metal bir gizlilik olmadan, açık bir şekilde üyeliklere başlamıştı ve hızla devam ediyordu. Biz de Birleşik Metal-İş'in Gebze şubesi ile görüşmüş, çalışmalara başlamıştık. Ardından genel merkez çalışmayı Kartal şubeye

devretti. Bu devir bizim çalışma sürecimizi en hızlı olmamız gereken zamanda sektöre uğrattı. Türk Metal çalışmasını fabrika yönetimi ile iş birliği halinde yürütüyordu. Birleşik Metal ise içeride Birleşik Metal'i tanıyan ve isteyen çok fazla işçi olmasına rağmen fabrikada sendikanın adını açıktan duyurmadı, üyeliklere başlamama kararı aldı. Hatta Türk Metal'i engellemek adına Oppo işçilerini sendikaya karşı tavrı almaya sevk etti. Sonuç olarak 19 Mart günü Türk Metal'in yetki başvurusunun onay haberi geldi.

Biz Birleşik Metal çalışması yapabileceksen beklemek zorunda kaldık. Yaşadığımız süreçte yapılabileceklerden biri ise Türk Metal ile Birleşik Metal arasında imzalanan protokolü kullanarak referanduma gitmekti. İşçilere sendikalar arasında bir seçim yaptırabilirdik, referandum talep edecek kadar üye olmaya hazır işçi sayısına çoktan sahiptik. Ancak Birleşik Metal referandumun yapılamayacağını, bu talebin karşılık bulmayacağını söyledi. Protokol Türk Metal tarafından defalarca çiğnenmiş olmasına rağmen Birleşik Metal'in referanduma gitmekten kaçınması ise protokolün içinin tamamen boş olduğunu göstermiş oldu. Protokolün tek somut sonucu ise 2015'te Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal'de örgütlenmek isteyen işçilerin bundan sonra Türk Metal'in insafına bırakılmış olması gibi duruyor. En somut örneklerden

biri Baldur fabrikasında Birleşik Metal-İş'e örgütlü işçiler grevdeyken Türk Metal'in içeriye grev kırıcı işçi aldırma çalışması. En başında sendika yönetiminin kongre bazlı örgütlenme çalışması yürütme mantığı sonucunda Türk Metal ile aynı anda örgütlenme çalışması başlatılmaması zaten süreci tıkayan ilk adım oldu. Geç kaldıktan sonra da referandum Türk Metal'i uluslararası sendikal alanda zora sokabilecek tek silahımızken onu da kullanmaktan kaçınıldı. Sendikaların her türlü inisiyatiften kaçınma durumu biz, fabrikamız için Birleşik Metal'i seçmiş işçilerin mücadelesinde bir belirsizlik yarattı. Oppo'da sendikalar arası referandumu yapabilir, şimdilerde fabrikamızda Birleşik Metal ile yeni iş sözleşmemizi konuşuyor olabilirdik. Ama sınıf mücadelesinde yılgınlığa yer yok. Türk Metal'e sadece üye olmakla yetinmeyip sendikaya sahip çıkıp denetlememiz ve Türk Metal'de işçi iradesini hâkim kılmak için mücadele etmemiz gerekiyor. Her şeye rağmen biz işçilerin en mühim meselesi örgütlülüğümüzdür. Bu yüzden işçi dostlarımız, sendikaya üye ol, sendikaya sahip çık ve denetle şiarımızı bir kez daha yükseltiyorum. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!



Tuzla CPS Otomotiv'den bir işçi

Biz işçiyiz, yaşamın kendisiyiz!

Tüm işçi sınıfına selam olsun. Altıyıla yakındır CPS Otomotiv'de çalıştım. Audi, Volkswagen gibi büyük markalara araba koruma kılıfı yapıyorduk. Patronların kendi aralarındaki anlaşmazlıkları yüzünden bugün 170 işçi işsiz kaldı. 4 günlük bir grev sonunda toplu sözleşmemizi yaptık ve elaman alımı oldu. Siparişler yoğundu, mesailer başladı işimiz devam ederken birden ücretsiz izne çıkarıldık ve ardından kısa çalışma sürecimiz oldu. Teşvik bitince işbaşı yapacağız diye beklerken, öğrendik ki ödenmeyen borçlar yüzünden makinalara haciz geldi, şu an fabrikamız kapalı ve biz 35 gündür tazminatlarımız ve çalıştığımız günlerin ödemesini almak için eylem yapıyoruz. Patronlardan biri olan Sinan Büyükkay'ın diğer fabrikası olan CPS Pressfrom önündeyiz, Beykoz Acarkent'te bulunan evinin önünde de eş zamanlı eylemlerimiz devam ediyor. Diğer ortaklardan Ruhi Yalçın'ın Kurtköy'deki evinin

önünde de eylem yapıyoruz. Patronlar bizlerin emeği, alın teriyle ceplerini doldururken ortakları ama biz anayasal hakkımız olan tazminatlarımızı isterken muhatabımız ben değilim diyorlar. Biz artık Sinan Büyükkay'ın boş sözlerine inanmıyoruz. Haklarımızdan vaz geçmiyoruz, sonuna kadar mücadelemize devam edeceğiz. Varlığımızdan rahatsızlar. Bu karda kışta haftalardır küçük çocuğuyla gelen arkadaşlarımız var, o çocuğu o soğukta görmek vicdanlarını rahatsız etmiyorsa da biz hep var olacağız onlar da rahatsız olacak. Biz işçiyiz...

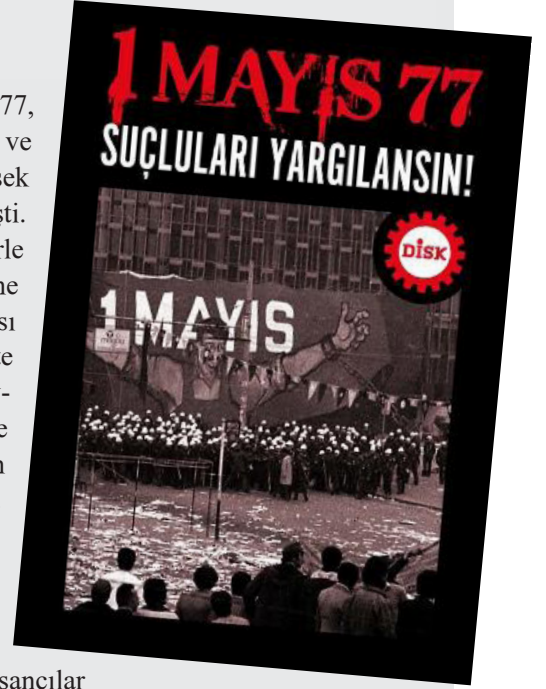
İşçi olmazsa üretim olmaz, üretim olmazsa ülke olmaz, dünya dönmez. Üretim olmazsa yaşam olmaz, biz işçiyiz yaşamın kendisiyiz. Ama ne yazık ki bu düzende yaşayamayan da bizleriz, üreten de biziz, aç kalan da. Bu yüzden mücadele etmeliyiz yaşamak için, onurlu bir gelecek için. Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Bursa SCM'den bir işçi

1 Mayıs 1977'yi unutmuyoruz! İşçileri katleden bu düzeni bir gün tarihin çöplüğüne atacağız!

Kanlı 1 Mayıs 1977, sınıf hareketinin ve dayanışmanın en yüksek olduğu yıllarda gerçekleşti. Direnişler, grevler zaferle taçlandırılıyordu. Bugüne göre sendikal işçi sayısı çok daha fazlaydı. İşte böyle bir dönemde devletin içindeki karanlık ve kanlı eller, Amerika'nın da işin içinde olmasıyla kanlı 1 Mayıs katliamını gerçekleştirdi. Ezilen ölenlerin yanında kafasından ve göğsünden keskin nişancılar tarafından vurularak öldürülenler de vardı. Taksim'in ortasında 34 insan öldürüldü, faili katiller bulunamadı. Çünkü bu katiller devletin içindeydi, emperyalizmin adamlarıydı ve koruyup kollandılar. Sınıf hareketi nerede güçlenmeye başlamışsa bu katiller orada belirdi sermayeye, emperyalizme uşaklık ve hizmet etmeye devam ettiler.

Bu bizim tarihimizdir. İşçi sınıfının tarihidir. Tüm işçiler bu tarihi bilmelidir. Dostu düşmanı tanımalıdır. Bilinçlenme zamanı içinde olur. Bunun için de örgütlü olmak gerekir. İnsan bazı şeyleri yaşayarak daha iyi anlıyor. SCM'de sendikal olmadan önce fabrikada 1 Mayıs'a katılan ve anlamını bilen bir kişi haricinde kimse yoktu. Sendikal olunca insan nasıl sömürüldüğünü daha iyi anlıyor mücadeleye katılıyor. Sınıf bilinci de bu mücadelede gelişiyor. Bu sermayenin işine gelmiyor tabii. Örgütlenirsek ve bilinçlenirsek daha güçlü oluruz, kazanımlarımız çoğalır. Tarihimizi bilirsek geleceğimizi de kapitalistler ve emperyalistler değil biz belirleyebiliriz. Elbet bir gün katiller döktüğü kanda boğulacak tarihin çöplüğüne gömülecek. Sınıf siyasetinde birleşirsek, bir gün işçileri katleden devleti tarihe gömüp işçilerin devletine ulaşabiliriz.



Istanbul Tuzla'dan bir tersane işçisi

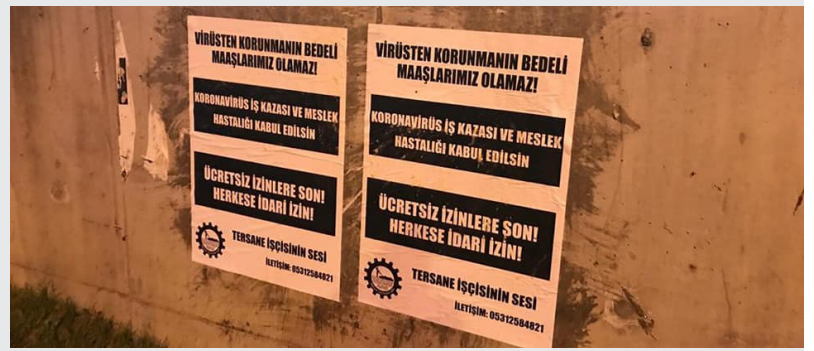
Haklarımızı savunalım, krizin bedelini patronlara ödetelim

Merhaba arkadaşlar ben İstanbul Tuzla'da bulunan Sedif Tersanesinde çalışıyorum. Ülke- mizde varolan ekonomik krizin covid 19 ortaya çıkmasıyla beraber yıkıcı etkisini her geçen gün daha da hissediyoruz. Hükümetin desteğini arkasına alarak patronlar fabrikalarda, işyerlerinde, tersanelerde, inşaatlarda ve belediyelerde hakkını arayan, sendikal mücadele vermek isteyen işçilere karşı bir koz olarak kullanıyorlar. Son zamanlarda tersanede iş yok, kriz var, proje alamıyoruz gibi bahanelerle işçiler üzerinde baskı yapıyorlar, daha fazla iş yapmak için baskı yapıyorlar. Bir dakika işi erken bırakan ya da kartını okutan işçiye bir hafta kart kapama cezası veriyorlar. Bu krizin sebebi doymak bilmeyen patron sınıfı ve onun

yardakçısı olan hükümettir. Bu krizi iyi yönetmeyen hükümet bu sefer baskıya başvuruyor, iş yerlerinde hakkını arayan, direnen işçileri gözaltına alıyor. Üniversitelerde kayımlara karşı direnen öğrencileri terörist, vatan haini ilan edip gözaltına alıyor. Türkiye'nin üçüncü büyük partisi olan HDP'yi kapatmaya çalışıyor. HDP'ye oy vermiş insanları terörist vatan haini ilan

ediyor.

Bu krizin bedelini acı reçete diye sunan hükümet, emekçi halka ödetmeye çalışıyor. Krizi biz yaratmadık, bedelini fabrikalarda, tersanelerde, inşaatlarda ve işyerlerinde birlik olup örgütlü bir mücadele vererek doymak bilmeyen patronlar sınıfına ve onun korumalığını yapan hükümete ödeteceğiz.





Bel Karper direnişinden bir işçi

Biz bu ülkenin evlatları değil miyiz?

Aslında her şey gün ışığı gibi ortada emekçilere ekmek için savaşılan insanlara yapılanlar. Yıl 2005 Bel/Karper ortaklığı başladı. Güya biz de çalışanlar olarak sevindik cahil aklımızla yok efendim euro ile maaş alacak mıyız diye. Oysa o günkü yöneticimiz bizi odasına çağırıp ta ki Fransızların neler yapabileceklerini anlatana kadar. Sonra zaten süreç başladı, var olma süreci çalışan için. Yıl 2007, resmi şekilde fabrikaya bir Bel fabrika müdürü geldi. Hem de ne geliş. Kara bir kıyım, sorup sorgulayanı direk işten çıkarıyorlar, var olan ikramiye haklarını 12 eşit taksitde bölüyoruz deyip ortadan kaldırıyorlar ve bunun gibi daha nice-si tam bir kaos ortamı. Neyse o da bu Fransız işverene yetmeyince yer-

ine gerçek bir Fransız müdür atandı. Tabii bu arada çalışanlara yapılan zam oranı yok denilecek kadar az. İşine gelen çalışsın gelmeyen çalışmasın tavrı her geçen gün artıyor. Yavaş yavaş çalışanların bütün hakları gasp edilmeye başlandı, yüksek maaş alanlar, yıl olarak çok yıllı olanlar bir şekilde işten çıkarılmaya, iş akdi feshedilmeye kadar. Hatta böyle parçala yönet mantığı ile fabrika çok çeşitli bölümlere ayrılıp başlarına da yönetimin istediği insanları getirip yönetmeye başlandı. Fransız işverenin istediği herkesi asgari ücrete tabi tutup en fazla verimi almaktı. Lakin bu böyle sürmedi. Bizler içerde bir avuç insan bu duruma dur demek için anayasal hak olan sendika hakkımızı kullanmak istedik. Yıl 2008, tabii

o günkü sendika başka isimli bir sendikaydı. Olmadı. İşveren vekili olan müdür, finans müdürü buna izin vermedi. İnsanları tekrar kandırdılar türlü yollarla, herkes sustu. Bir süre sonra yıl 2014 tekrar yeni işe başlayan arkadaşlarla örgütlenme yoluna gittik. Biz işverenin neden bu ülkeye yatırım yaptığını, yaşam mantalitesini biliyoruz, bunda da yanılmadık. Çoğunluğu sağlayıp yetki başvurusunda bulduk Tek Gıda-İş sendikası olarak ve 6 yıl süren hukuk mücadelesinde işveren çalışanına vermediği parayı avukat ve danışmanlara vermek kaydıyla, sürekli itiraz etme girişimlerinde bulundu. Son çare olarak insanları sindirme, susturma, işten çıkarma yoluna gitti. Fakat biz çalışanların artık bıçak kemiğe dayandı. Hiç vazgeçmedik. En son Yargıtay emsal bir karar verdi, çalışan sendikasına da yetki belgesini verdi. Ama gel gör ki toplu iş sözleşmesine oturmayarak masadan kaçıyor. Çalışanların haklarını devletin, milletin gözünün içine baka baka hiç ediyor.

Diyeceğim odur ki devletimize sesleniyorum, biz bu ülkenin evlatları değil miyiz, sizler bizim devletimiz, başımız değil misiniz? Dur deyin artık buna biz artık evimize ekmek, aş götürmek istiyoruz.



Bel Karper direnişinden bir işçi

Biz bu yola baş koyduk



2 Mart 2021 tarihinde direnişimize başladık. Patronun baş temsilcimizi işten çıkarma ve sendikali işçileri ücretsiz izne çıkartması ile birlikte bu yola baş koyduk. İlk gün Aytaç başkan direnişimizde yanımızdaydı, hava şartları çok çetindi, fakat bizlere hiçbir şey engel değildi. İkinci gün Yunus başkan bizimle birlikteydi. Yavaş yavaş sesimizi duyurmaya başlamıştık. Dünya kadınlar gününde sadece üyelerimiz değil, milletvekillerimiz, yerel gazeteciler, başkanlarımız ve bizi gören bütün halkımız maddi manevi yanımızdaydı. 12 Mart günü bütün üyelerimiz ve yerel gazeteciler ile birlikte kahvaltı düzenledik. Bunun yanı sıra haleylerle şarkılarla eğlendik, fakat işverenin bu durum hiç hoşuna gitmedi. Bize verilen ücretsiz izin süresi dolmuştu, fakat bu sürenin uzatılmış olması bize bildirildi. Birçok partiden milletvekili tekrar yanımızda oldular sendikamızın genel sekreteri ve başkanları bize destek verdiler. Başta Tek Gıda-İş sendikası kurucusuna daha sonra bizimle her şartta birlikte olan Aytaç ve Yunus başkana minnettarız.

Cargill direnişinden bir işçi

ABD tekeli Cargill'e karşı hak için, ekmek için, emek için, alın teri için 3 yıldır direniyoruz!



Cargill direnişi 17 Nisan 2021 tarihinde tam 3 yılını dolduracak. Dile kolay bir mücadele ve geçen koskoca 3 yıl... ABD tekeli Cargill şirketine karşı; hakkı için, emeği için, ekmeği için, alın teri için, Türkiye işçi sınıfı için direnen ve mücadele eden 8 işçiden biriyim. 2018 yılında sendikaya üye olduk ve sendikamız yetki tespiti için bakanlığa başvuru yaptıktan sonra Cargill klasik işveren refleksi ile bizleri kapının önüne koydu. Bizler hemen ertesi gün sabah fabrika kapısında direnişe başladık. Bugün itibarıyla direnişimiz devam ediyor. Bizler iş bulamadığımız için burada değiliz tam tersine çok rahatlıkla iş bulabilir gelen teklifleri değerlendirebilirdik. Ama bize yapılan haksızlığı hukuksuzluğu içimize sindiremedik ve bu davaya inandık. Tek amacımız Türkiye Cumhuriyeti yüksek mahkemelerinin bizler için verdiği iş iade kararlarının uygulanması ve tekrar

o fabrikada iş başı yapmak.

Bu mücadele Türkiye ayağında Tek Gıda-İş sendikası ile yurtdışı ayağında ise IUF'nin (Uluslararası Gıda Sendikalar Birliği) maddi manevi destekleriyle bu noktaya kadar geldi. Bu mücadele sadece 8 kişinin işe dönüş mücadelesi değil gelinen bu noktada artık işçi sınıfının emeği çalınan haksız hukuksuz işten çıkarılan tüm işçilerin ortak mücadelesidir. Biz kazanırsak işçi sınıfı kazanacak. Biz kazanırsak çıkaralım diyemeyecek. Biz kazanırsak haksızlığa uğrayan işçiler mücadele ederek kazanabileceklerinin farkına varacak. 3 yıl boyunca bizlere destek veren İstanbul eylemlerimizde bizleri yalnız bırakmayan bizlere selam gönderen çadırımıza uğrayıp bizimle çay içip sohbet eden tüm emek dostlarına çok selamlar sevgiler iyi ki varsınız dostlar.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan bir işçi

İzmir Büyükşehir Belediyesi Kadıköy, Maltepe olmasın

Merhaba arkadaşlar, Ben İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışıyorum. DİSK Genel-İş üyesiyim. Diğer belediyelerde olduğu gibi bizim de 1 Ocak 2021 tarihinde toplu iş sözleşmemiz başladı. TİS yapan arkadaşlar bilirler. Kurumuna, iş koluna göre değişmekle birlikte birçok maddeler vardır. Maddelerin hepsi önemli olmakla beraber çalışanları en çok ilgilendiren maddeler iş güvenliği, hastalık durumu, yıllık izin, yakacak, eğitim yardımları, vefat yardımı gibi bir çok madde... Ama en çok önem verdiğimiz maddeler yevmiye, fazla mesai ücretlerine gelecek zam. İşte film de burada kopuyor. Bizim TİS de hep olduğu gibi bu noktada tıkanı. Ara bulucu devreye girdi onun da süresi dolmak üzere. Son bir oturumları kaldı. Anlaşma sağlanamaz ise geriye tek bir yol kalıyor. Yasal GREV hakkımız. İş ta ki buraya geldiğinde insanın aklına Kadıköy belediyesi geliyor. Ki buna benzer bizim daha önceki TİS'te de Genel-İş genel merkezi tarafından satılmışlığımız vardır. Şimdi



yine aynı olur mu acaba diye düşünüyoruz. Belediyelerde, Kadıköy, Maltepe, vb. CHP'li belediyelerde hatta fabrikada, tarlada... çalışanların örgütlenmekten başka çaremiz olmadığını bilmeliyiz. Yine söz konusu TİS ise şu pandemi koşullarında Kadıköy, Maltepe Belediyelerinde işçinin iradesi yok sayılarak genel merkez tarafından bitirildiğine şahit olduk. Bizleri daha da kızdıran bir durumdan bahsetmek istiyorum. Güya emekten yana olduğunu söyleyen Cumhuriyet, Sözcü gibi gazeteler haberlerinde işçinin aldığı en düşük maaşın 6.000 TL olduğunu iddia ettiler. Bu-

nunla da kalmayarak bunlar ekmek yediği kaba pisleyen, nankör insanlardır diye kamuoyu oluşturmaya çalıştılar. Demek ki grevler, direnişler bir adım öteye gitse, kendine emek dostu diyen ama öyle olmayanlar biz işçileri terörist, vatan haini de ilân edecekler. Şaşırır mıyız? Asla. Kısacası biz emekçiler, en kötü sendika sendikasızlıktan iyidir diyerek sendikalarımıza sahip çıkmalıyız. Yanlışlarını sineye çekerek değil, yanlışını doğruya çevirerek sahip çıkmalı, yeri geldiğinde hakkımızın hesabını da sormalıyız.

Baldur Süspansiyon işçilerinin grevi 100. gününde!



Kocaeli Çayırova'da bulunan Baldur Süspansiyon fabrikasında işçilerin sendika hakkı ve insanca çalışma koşulları için 25 Aralık 2020'de başlattığı grev 100. gününde. Grevin arkasında yıllara yayılan bir mücadelenin yaşandığı Baldur Süspansiyon'da işçiler, ilk günkü birlik ve beraberliğini koruyorlar, sendika haklarını ilk günkü kararlılıkla savunmaya devam ediyorlar, 100 gündür sürdürdükleri grevlerine ilk günkü gibi sahip çıkıyorlar.

100 günün bilançosu: Patron gücünü iktidardan, işçi gücünü sınıf dayanışmasından alıyor

Yıllardır süren mücadelede ve 100 gündür süren grevde iktidarın kimin yanında durduğu değişmedi: İktidar patronların yanında, işçilerin karşısında yer aldı. Baldur patronu sendika hakkını ihlal ederek anayasayı çiğnedi, grevin ilk günü fabrikaya grev kırıcı sokmaya çalıştı, işçilerin birliğini bozmayı

denedi, fabrikayı kapatmakla tehdit etti, işçileri Kod-29 ile tazminatsız olarak işten çıkardı. İspanyol sermayeli Baldur patronu haklarını arayan işçilere saldırırken gücünü "yerli ve milli" iktidardan aldı. İktidar, yerli ve milli işçisinin karşısında, emperyalist İspanyol patronun yanında yer aldı. Yetki davalarının yıllarca sürdüğü mahkemeleriyle patrona fırsat tanıdı. Grev kırıcılara müdahale eden işçileri polisyle gözaltına aldırdı. Sözde işten çıkartmanın yasak olduğu bir dönemde 25/2. madde ile tazminatsız işten atmaların önünü açtı. Baldur Süspansiyon'da süren mücadelede, iktidar ilk günden itibaren kimin tarafında olduğunu gösterdi.

Baldur Süspansiyon'da patron gücünü iktidardan alırken, işçiler gücünü sınıf dayanışmasından aldıklarını belirtiyorlar. Devrimci İşçi Partisi'nin de ilk günden itibaren grev alanında işçilerle birlikte mücadele içinde olduğu Baldur Süspansiyon grevi sınıf dayanışmasıyla büyüyor ve bu dayanışma grevci işçilere güç veriyor, grevlerini birlik ve beraberlik içinde sürdürmelerine yardımcı oluyor. Sendika hakları ve insanca çalışma koşulları için grevlerini kararlılıkla sürdüren Baldur işçileri bu mücadeleyi kazanacak, Baldur'a sendika girecek, işçiler insanca çalışma koşullarına ulaşacak, 100 gündür süren bu onurlu mücadele bütün işçi sınıfına örnek olacak, hakları için mücadele eden bütün işçi sınıfına yol gösterecek.

3 Nisan 2021

Cem Bialetti işçisi grev dedi, istediğini aldı!

Kocaeli Başiskele'de bulunan Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Cem Bialetti fabrikası işçileri toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmaya varılamaması üzerine 9 Mart günü greve çıktılar ve 19 gün süren grevin sonucunda patronu dize getirerek talep ettikleri ücret zammını aldılar.

Patron grev iradesini görene kadar teklif yapmadı

Cem Bialetti patronu ekonomik krizi ve pandemiye bahane ederek toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde hiçbir ücret teklifinde bulunmadı. Patron ilk ücret teklifini ancak işçilerin grev iradesini gördüğünde, grev başlamadan bir gün önce yaptı.



Sendikamızın ilk 6 ay için talep ettiği yüzde 18'lik zam karşılığında patron resmi enflasyon oranlarının bile altında kalan yüzde 12'lik bir teklif yaparak işçilere sefaleti teklif etmiş oldu. Grev yapmaya alışkın olan ve bundan önce 2016 ve 2019'da da sözleşmeyi grevle bitiren Cem Bialetti işçileri, bu sefalet teklifine karşı da üretimden gelen güçlerini kullandılar ve greve çıktılar.

Haklarımızı almanın tek yolu mücadele etmek

Patronun kriz, pandemi gibi bahanelerine karşı Cem Bialetti işçileri mücadele yolunu seçtiler ve haklarını almak için 19 gün boyunca fabrikanın önünde çeşitli eylemler de düzenleyerek coşkulu bir grev gerçekleştirdiler ve sonunda talep ettikleri zam oranını patrona kabul ettirdiler. Cem Bialetti grevi bir kez daha göstermiş oldu ki kriz bahanesiyle işçileri açlığa mahkûm etmek isteyen patronlara karşı ücretlerimizi yükseltmenin ve haklarımızı savunmanın yolu mücadele etmekten ve en önemli silahımız olan üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan geçiyor.

PTT-Sen direnişçileri yetki davasını kazandı

PTT'ye bağlı çalışan taşeron işçiler daha iyi şartlarda ve ücretlerde çalışmak için 2019 yılında kendi sendikalarını kurarak mücadeleye atılmışlardı. Kısa sürede yetkiyi alacak sayıya ulaşan PTT-Sen'e üye işçiler, Marmara ve Karadeniz bölgelerinde toplu sözleşme gerçekleştirmiş fakat Ege bölgesindeki taşeron şirket Park Konak A.Ş. tarafından baskı ve tehditlerle sendikal haklarından mahrum bırakılmıştı. İstanbul'da ise sendikaya üye olan işçiler, patronların sıklıkla başvurduğu, İş Kanunu madde 25/2 (KOD 29) bahane edilerek işten çıkarılmıştı. Buna karşılık PTT-Sen'e üye işçiler yaklaşık 3 aydır İstanbul ve İzmir'de PTT binalarının önünde direnişe geçmişti.

Direniş sürerken Ege bölgesindeki taşeron şirket Park Konak A.Ş. yetki tespitine itiraz etmiş, işçileri Öz Haber-İş sendikasına zorla üye yapmaya başlamıştı. İlk derece mahkemesinde görülen yetki davasını kaybeden Park Konak A.Ş. süreci uzatmak ve işçilerin sendikal hakkını gasp etmek için kararı bir üst mahkeme olan istinaf mahkemesine taşımıştı. İşten çıkarılan tüm işçilerin işe iade edilmesi, sendikaya üye olan işçilere yönelik baskıların son



bulması talepleriyle mücadelelerini sürdüren işçiler, direnişlerinin 75. gününde patronun istinaf mahkemesine yaptığı başvurunun reddedildiğini ve davayı kazandıklarını duyurdu. Direnişin ve mücadelenin sonuçlarını almaya başlayan işçiler, atılan işçiler işe iade edilene ve iş yerinde toplu sözleşme yapana kadar direnişi sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

PTT-Sen direnişçileri, anayasal hakları olan sendikaya üye olma hakkına mücadeleyle sahip çıkarken haklılıklarını hukuki olarak da kanıtladılar. PTT önünde direniş sürerken, direnişçiler bir yandan da sarı sendika Öz Haber-İş'in yalanlarıyla mücadele ediyor. Direnişçi işçiler, Öz Haber-İş'in çalışan PTT-Sen üyesi işçileri istifa ettirme maksadıyla söylediği "herkes kadroya alınacak ama PTT-Sen üyesi işçileri alınmayacak" ucuz yalanına ve baskılara karşı arkadaşlarını sendikalarına sahip çıkmaya çağırıyor.

İktidarın şımarttığı Alman şirketi Döhler saldırıyor, işçiler direniyor!



Dünya çapında bir gıda tekelisi olan Alman Döhler şirketi Karaman'da ne yasa ne hak ne hukuk tanıyor. Tek Gıda-İş'te örgütlenen işçiler 4 buçuk yıl süren mahkemeler sonucunda sendikal yetkiyi kesin olarak aldılar. Ancak Döhler toplu sözleşme masasına oturmak yerine birçok işçiyi Kod 29'la yüz kızartıcı suç iftirası atarak tazminatsız işten çıkardı. İşçiler ise fabrikanın önünde iki aydır direniyorlar. Bu süreçte işçilerin CİMER'e başvuruları sonucunda Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, fabrikaya müfettiş gönderdi. Müfettişin işçilerle yaptığı görüşmeler neticesinde oluşturduğu raporlarda sendikal örgütlülük sebebiyle işçi çıkartma olduğu belirtildi. Ancak devlet bu konuda Döhler'e yaptırım uygulamadı. Meydanı boş bulan Döhler müfettişin görüştüğü işçileri de işten attı.

Meydanı uluslararası şirketlerin sömürsüne açan ise hiç şüphesiz ki siyasi iktidar. Erdoğan'ın yabancı sermayeye "garantiniz benim" demesi patronları adeta şımartıyor. Ülkenin Anayasası, yasaları, mahkeme kararları, müfettiş raporları iktidarın yabancı sermayeye verdiği garanti karşısında adeta hükümsüz kalıyor. Ancak Döhler işçisi İstanbul Kartal'da şirketin merkezinin önünde eylem yapıyor, Karaman'da fabrikanın kapısında direniyor ve sadece kendi hakkı için değil, Türkiye'nin yabancı sermayeye bir ucuz işgücü cenneti olarak pazarlanmasına karşı mücadele yürütüyor. Bu mücadele bir ekmek mücadelesi, bir sendikal hak mücadelesi olduğu kadar emperyalist zincirleri kırmak için verilen bir hürriyet mücadelesi olarak sürüyor.

Migros Depo işçilerine eylem yasak, patronlara sendika kırmak serbest!

Kocaeli Şekerpınar'da bulunan fabrikalarında sendikalaştıkları için patronun ücretsiz izne mahkûm ettiği ve iftira maddesi Kod-29 ile işten çıkardığı Migros Depo işçileri 5 Ocak'tan beri yılmadan direnişlerine devam ediyor. DGD-Sen'de örgütlenerek sendikalaşmak isteyen işçiler yaklaşık üç aydır fabrikaları önünde mücadelesini sürdürdü, tüm baskılara rağmen direnişten vazgeçmedi. İşçiler eylemlerini genişleterek TÜSİAD ve Anadolu Grubu önünde de seslerini duyurdu, son durakları ise TÜSİAD üyesi ve Anadolu Grubu yönetim kurulu başkanı Tuncay Özilhan'ın lüks villası oldu. Anayasal hakkı çiğnenen işçileri değil patronun lüks villasını koruyan polisler ise eyleme müsaade etmedi ve işçilere

saldırarak 22 işçiyi gözaltına aldı. TÜSİAD kürsülerinden işçilerin kazanılmış haklarını devlete hedef göstermesiyle ünlü Özilhan'ın imdadına Beykoz Emniyet Müdürlüğü yetişti, lüks villanın bulunduğu semte eylem yasağı getirildi.

Daha önce de gözaltına alınarak yıldırılmak istenen direnişçiler "Baskılar, gözaltılar bizi yıldıramaz!" diyerek mücadelelerine Anadolu Grubu önünde devam edeceklerini belirtti. Migros Depo işçileri pandemiye fırsata çeviren devlet ve patronların iş birliğine karşı göğüs geriyor, tüm baskılara karşı mücadele etmenin önemini bize bir kez daha gösteriyor!



İşsizlik sigortası fonunda pandemi yağması

İşsizlik sigortası fonundan 32,1 milyar lira kısa çalışma ödeneği ve 9,2 milyar lira ücretsiz izin uygulaması kapsamında, 22 milyar lira ise teşvik ve destek, 3,3 milyar lira da işbaşı eğitim programı adı altında (toplamda 66,6 milyar lira!) sermaye tarafından yağmalandı.

İşsizlik Sigortası Fonu'ndan baştan beri işsizler dışında herkes yararlandı. Özellikle pandemi döneminde kısa çalışma ödeneği patronlara büyük bir fırsat yarattı. İşçi ücretlerinin yüzde 60'ı işsizlik sigortasından karşılanırken, sadece az sayıdaki sendikalı iş yerinde geri kalan ücret farkı patron tarafından ödendi. Ücretsiz izin uygulamasında da patronlar kıdem ve ihbar tazminatı ödemeksizin işçileri kapı dışarı etme olanağına kavuştular. Pandeminin Türkiye'de etkisini gösterdiği 2020 Mart ayından bugüne kadar 2,5 milyondan fazla işçi ücretsiz izne çıkarıldı ve günlük 39 lira 24 kuruş nakdi ücret desteği ile (son asgari ücret zammından sonra 47 lira 70 kuruş!) geçinmeye mahkûm edildi.

Pandemi yağmasının bilançosu 66,6 milyar lira

İşçilere kısa çalışma ve ücretsiz izin dayatılırken bu uygulamaların mali yükü de işsizlik sigortasından karşılandı. Pandemi süresince kısa çalışma ödeneği kapsamında 32,1 milyar lira, nakdi ücret desteği

adı altında ise (ücretsiz izne çıkarılanlara verilen para) 9,2 milyar lira, toplamda 41,3 milyar lira işçilerin alın terinden kesilerek biriken İşsizlik Sigortası Fonu'ndan ödendi. Sermayeye teşvik ve destek adı altında İşsizlik Sigortası Fonu'ndan direkt ödenen meblağ ise 22 milyar lirayı geçti. İşbaşı eğitim programları da uzun süredir patronlara maaş yükünü fona yıkarak işçi çalıştırma olanağı sunmaktaydı. Pandemi süresince bu kapsamda da 3,3 milyar lira sermayeye peşkeş çekildi.

Fonda deniz bitti! Para suyunu çekti!

Pandemiden önce 131,5 milyar lira maddi ve mali varlığı olan İşsizlik Sigortası Fonu'nda 2021 yılının Şubat ayı itibarıyla 98,1 milyar kaldı. Bu rakamın da sadece yüzde 22,2'si yani 21,7 milyar lirası nakit olarak kullanılabilir durumda. Geri kalan kısmı ise tahvil olarak ağırlıklı olarak da kamu bankalarına ve hazineye borç verilmiş durumda. Yani aslında bu para çoktan devlet tarafından harcanmış durumda. Bu tahvil-lerin 21,7 milyar liralık kısmı

Merkez Bankası tarafından alındı. Borcu Merkez Bankası üstlendi. Eğer Merkez Bankası bu borcun vadesi geldiğinde karşılıksız para basarak ödeme yaparsa bunun yaratacağı enflasyon yine emekçi halka hayat pahalılığı olarak yansıtacak.

İşten çıkarma yasağı yok! Ücretsiz izin ve Kod29 zulmü var!

Gelinen aşamada sermayenin ve devletin el ele vererek yağmaladığı İşsizlik Sigortası Fonu adeta suyunu çekmiş durumda. Hal böyle olunca kısa çalışma ödeneği uygulamasına 31 Mart'ta son verildi. Bunun tek bir anlamı var, o da patronları kısa çalışma yerine fona maliyeti daha az olan, ama işçiyi açlığa mahkûm edip, tazminat hakkından vazgeçmeye zorlayan ücretsiz izin uygulamasına teşvik etmek! Bu sadece mali bir teşvik değil. Patronlar hem ücretsiz izinleri hem de Kod 29 denen iftira maddesini (yüz kızartıcı suç, ahlak dışı davranış vb. iddiası ile tazminatsız işten çıkarma maddesi) sendikalaşan, hakkını arayan işçilere karşı bir koz olarak kullanıyor.

Yüksek faiz işsizliği, yüksek döviz kuru hayat pahalılığını körükliyor

Türkiye'de faiz mi enflasyonun, enflasyon mu faizin sebebidir diye tartışılardursun hem faizin hem de enflasyonun faturasını işçi, emekçi, küçük esnaf ve yoksul köylü ödemeye devam ediyor. Merkez Bankası faizi 2 puan yükselterek yüzde 17'den yüzde 19'a çıkardığında bundan yabancı sermayenin memnun olması ve sıcak paranın Türkiye'ye gelecek döviz kuru ve enflasyonu biraz aşağı çekmesi bekleniyordu. Ancak Erdoğan'ın Merkez Bankasına dört ay önce atadığı Naci Ağbal'ı faiz arttırma kararının ardından bir gece yarısı kararıyla görevden almasıyla bu sefer tam tersi oldu ve döviz kurları fırladı. Dolar 8 lirayı geçti, avro 10 liraya dayandı.

Döviz kurundaki yükseliş ise gerek dolarla alınan petrol ve doğalgazı gerekse de sanayinin ithal ettiği ara malı ve hammaddeleri daha pahalı hale getirecek, bu da zincirleme bir şekilde iğneden ipliğe zam olarak emekçi halka yansıtacaktır. Bu koşullar altında ucuzlayan tek şey ise Türkiye'deki işçi ücretlerinin yabancı para cinsinden karşılığı olacaktır. Bu koşullar altında faiz oranlarını düşürmek hayat pahalılığını körükler, daha yüksek faiz ise ekonomiyi tamamen boğar ve daralmaya yol açar. Geldiğimiz yerde meselenin düşük ya da yüksek faiz olmadığı, zulmün adlı adınca kapitalist sistem ve serbest piyasa ekonomisi olduğu ortadadır.

Borç yığının kamçısı değildir! Faiz emekçi halkın zinciridir!

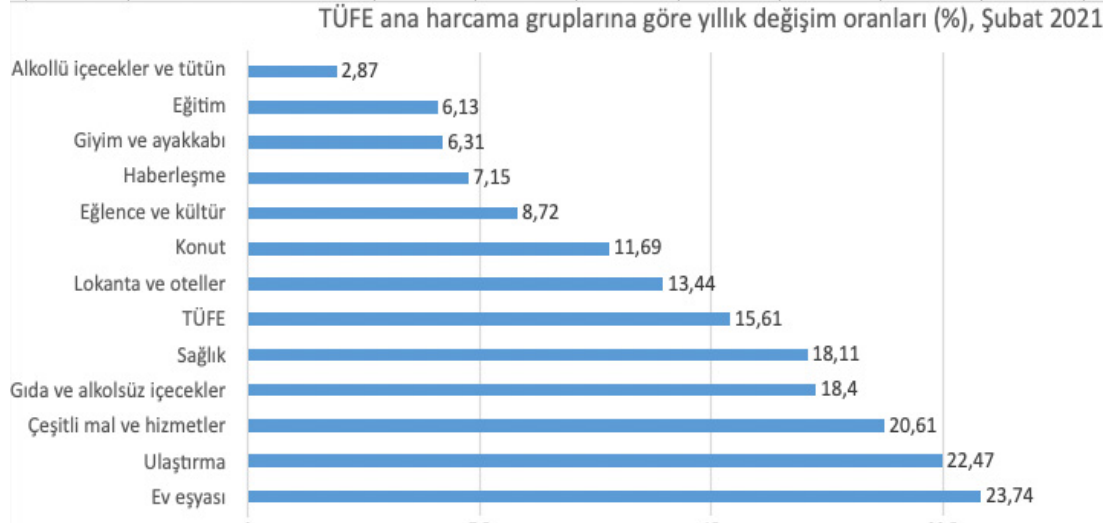
Yüzde 19 gibi yüksek bir faiz oranı ile sermaye istihdam oluşturacak yatırımlar yapmak yerine faize yönelecek, bu da hem ekonomiyi daraltacak hem de işsizliği körükleyecektir. Zaten borç batağındaki küçük esnaf ve yoksul köylü için alarm zilleri çalmaktadır. Daha önce Ziraat Bankası, Halk Bankası, Vakıfbank gibi bankaların verdiği ucuz ev, araba, ihtiyaç kredilerine giren işçi ve emekçi ise büyük bir risk altına girmektedir. Olası bir işsiz kalma, kısa çalışma ya da ücretsiz izne çıkarılma durumunda kredileri ödeme zorlaşacak, yeni kredi almak ise hem zor hem de pahalı olacaktır.

Ucuzlayan tek şey işçinin emek gücü

Serbest piyasa denen şey sermayeye sömürü, para babalarına yağma serbestliğidir!

Bu apaçık gerçeğe rağmen hâlâ Erdoğan "serbest piyasanın ve sermayenin garantisi benim" diyor. Cumhurbaşkanlığı Finans Ofisi Başkanı Göksel Aşan, AKP'nin 20 yıllık iktidarı boyunca serbest ekonomi piyasasına bağlı olduğunu söylüyor. Erdoğan'ın yeni atadığı Merkez Bankası Başkanı Şahap Kavcıoğlu, ekonomi başkanışmanları Yiğit Bulut ve Cemil Ertem, serbest piyasaya, serbest kambiyo rejimine bağlılık yeminleri ediyorlar. Bağlılık yemini ettikleri şey sermayenin kâr adı altında emek sömürsü yapma, para babalarının ve modern tefecilerin de faizle toplumun kaynaklarını yağmalama serbestliğidir.

Enflasyonda mızrak çuvala



TÜİK'in açıkladığı resmi rakamlar dahi hayat pahalılığının giderek artmakta olduğunu gösteriyor. Özellikle emekçi halkın mutfağındaki yangını ifade eden gıda ve alkolsüz içecekler ile pandemi döneminde önemi artan sağlıkta yüzde 18'in üzerinde fiyat artışları söz konusu. Ev eşyası, ulaştırma ve çeşitli mal ve hizmetler de yüzde 20'nin üzerindeki artışlarla enflasyonu yukarı çeken diğer kalemler. Bunlar resmi rakamlar. Halkın çarşıda, pazarda, markette gördüğü gerçek enflasyon ise çok daha yüksek!

10 milyonluk işsizler ordusu!

İşsizlik Türü	2020
Dar Tanımlı (Resmi) İşsizler	4.061.000
İş Aramayıp Çalışmaya Hazır Olanlar	4.326.000
İş Bulmaktan Ümidini Kesenler	1.369.000
Diğer*	2.850.000
Zamana Bağlı Eksik İstihdam**	1.251.000
Mevsimlik Çalışanlar	107.000
Toplam (Gerçek) İşsizlik	9.867.000
Toplam ücretsiz izin	2.471.000

* Mevsimlik çalışma, ev kadını olma, öğrencilik, irad sahibi olma, emeklilik ve çalışamaz halde olma gibi nedenlerle iş aramayıp ancak işbaşı yapmaya hazır olduğunu belirten kişiler.

** Referans haftasında istihdamda olan, esas işinde ve diğer işinde/ işlerinde toplam olarak 40 saatten daha az süre çalışmış olup, daha fazla süre çalışmak istediğini belirten ve mümkün olduğu takdirde daha fazla çalışmaya başlayabilecek olan kişiler.

2020 yılı sonu itibarıyla TÜİK'in resmi işsizlik açıklaması 4 milyon iken geniş tanımlı (gerçek) işsiz sayısı 10 milyona ulaşıyor. 2020 yılında ücretsiz izne çıkarılan ve her biri ortalama 3 aya yakın süre ücretsiz izinde kalan 2,5 milyon kişi bu rakamlara dahil değil!

İşçinin çözümü: Faizsiz düzen Sosyalizmde!

Dolar ve avro zenginlik getirmez! Gelir, sömürür ve bu ülkenin kaynaklarını kâr ve faiz olarak emperyalist merkezlere götürür. Serbest kambiyo rejimi bu çarkın emperyalist

sermaye ve yerli işbirlikçileri lehine serbestçe dönmesi demektir. Kapitalist düzen devam ettikçe düşük faiz de yüksek faiz de farklı yollarla faturayı emekçilere ödetecektir. İşçi

sınıfı için tek çözüm gerçek bir faizsiz düzendir. Bunun adı da üretimin kâr ve faiz oranlarına göre değil toplumun maddi ve manevi ihtiyaçlarına göre yapıldığı sosyalizmdir.

- **Sömürüye yağmaya geçit yok! Serbest kambiyo rejimine hayır!**
- **Dolar-avro vb. yasaklansın! Dış ticarette devlet tekeli!**
- **Kapitalizmin kumarhanesi borsa kapatılsın!**
- **Bankalar işçi denetiminde kamulaştırılsın! Tek devlet bankası!**
- **Kaynakların tahsisi ve üretim, kâr ve faize göre değil toplumun maddi ve manevi ihtiyaçlarına göre planlansın!**
- **Faizsiz, sömürsüz düzen sosyalizmde!**



Merkez Bankası bağımsızlığı sermayenin çıkarlarına bağımlılıktır!

Merkez Bankası bağımsızlığını matah bir şeymiş gibi anlatıp duruyorlar. Erdoğan Merkez Bankası başkanlarını ikide bir değiştirdiği için, Erdoğan'ı eleştirip bu söyleme muhalif bir hava da katıyorlar. Merkez Bankasını kendine bağımlı hale getirmeye çalışan Erdoğan ile Merkez Bankası bağımsızlığı adı altında ülkenin para politikalarının uluslararası finans merkezlerine bağımlılığını savunanların ortak noktası sermayenin çıkarlarını savunmalarıdır. Mütteahhitler ve KOBİ'ler, iç piyasaya yönelik üretim yapanlar düşük

faiz için bastırır, bazı büyük sermaye grupları ise varsın küçükler iflas etsin ben yolumu bulurum diyerek yüksek faiz, düşük döviz kuru ister. Sonuçta kavgada yüzde 1'lik sömürücü sermaye sınıfının kendi içindedir. Yüzde 99'luk büyük çoğunluğu oluşturan işçiler, emekçiler, küçük esnaf ve yoksul köylü ise her iki durumda da faturayı öder. Yüzde 99'un menfaatine olan, Merkez Bankasının bağımsız olması değil emekçi çoğunluğun çıkarlarına bağlı hareket etmesidir. Elbette ki bu ancak bir işçi emekçi hükümetinde mümkün olacaktır!



Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

İradesi yerle bir edilen meclis terk edilmelidir!

Zincirsiz bir Kurucu Meclis için ileri!

15 Temmuz başarısız darbesinde Amerikan bombardıman uçakları kullanılarak bombalanan meclis, geçtiğimiz günlerde ardı ardına siyasi bombalarla tarumar edildi! Birkaç gün içinde istibdadın farklı güçleri meclisi dört bir yanından vurdular.

Cumhurbaşkanı, bugünkü meclisle aynı adı taşıyan Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin 2011'de oybirliğiyle kabul ettiği bir uluslararası insan hakları sözleşmesinden, İstanbul Sözleşmesi'nden Türkiye'nin çekildiğini, tek başına imzaladığı bir cumhurbaşkanı kararıyla ilan etmeye kalkıştı. Cumhurbaşkanının insan hakları mevzuatı konusunda yetkisi olmadığı halde. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, Kocaeli Milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu'nu pijamasıyla, pabuçlarını giymesine dahi izin vermeden, 90 bin seçmenin oyuyla girdiği meclisten polis zoruyla yaka paça çıkardı.

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı ülkenin dördüncü partisi konumunda olan, istibdadın can simidi MHP'nin genel başkanının talimatıyla meclisin üçüncü büyük partisinin, yani 6 milyon seçmenin oyuyla temsil edilen HDP'nin kapatılması için dava açtı. Kısacası, yürütmenin başı, polis ve yargı, meclisin itibarını binbir parça halinde yerle bir etti.

Meclis yok hükmünde!

Bir süredir, "şehit gazi" edebiyatının hayatın her alanına yayılmasının etkisiyle TBMM için "Gazi Meclis" adı yeniden dolaşıma sokulmuş bulunuyor. Bizde "gazi" denince en çok Dünya Savaşı'nın ve Milli Mücadele'nin yaşlı malûl gazileri anlaşılır. Meclis "gazi" sıfatıyla yaşanmış bir imgeye sahip oldu. Şimdi, bunun uzantısı olarak ölüm döşegine yatırılıyor!

Yasama meclisi, hangi demokrasiden dem vurulursa vurulsun halkın sesinin beşiğidir. Bugün 1921 anayasasının kuvvetler birliğinden ikiyüzlü biçimde dem vuranlar, o anayasasının merkezinde meclisin yer aldığını, rejimin adının "meclis hükümeti" olduğunu, hükümetin bütünüyle meclise bağımlı olduğunu halktan gizliyorlar. Onların kuvvetler birliğinden anladığı Cumhurbaşkanı'nın meclis ve mahkemeler üzerindeki sultasdır. Oysa 1921 anayasası, tam tersine, hükümeti meclise tâbi kılarak kuvvetler birliğine yaslanır. Yok hükmünde bir mecliste

gölge boksu yapmak istibdadın eline oynamaktır. Yok hükmünde bir mecliste Salı günleri grup toplantılarında Karagöz-Hacivat oyunu oynamak, halkı temasa sanatlarıyla oyalamaktır. İstibdadın figüranı olmak istemeyen herkes meclisin aldığı yaralar karşısında meclisi terk etmelidir! Böyle bir hamle, siyaseti değil istibdadı krize sürükleyecek ve sıkıştıracaktır. 600 milletvekilinden 230'a yakınının meclisten çekilmesi iktidarı büyük bir zorlukla ve meşruiyet kaybıyla karşı karşıya bırakacaktır. Bu aşamadan sonra istibdadın yeni bir sopalı ara seçimle boşalan sandalyeleri doldurması kesin olarak reddedilmelidir. Bu aşamadan sonra emekçi halkın kitlesel bir seferberliği dışında bir millet iradesi tecelli olamaz. Bu irade ancak **zincirsiz, barajsız, eşit koşullarda, propaganda özgürlüğüyle Kurucu Meclis seçimiyle** gerçekleşebilir.

Muhalefetin bu adımdan imtina etmesi, olan biteni normalleştirme, üstüne üstlük AKP ve MHP'nin sahte anayasa tartışmasına "yüksek fikirleri" ile dahil olmaya çalışması ise istibdadın değirmenine su taşımaktan başka bir anlam taşımaz. Dahası AKP ve MHP'nin Anayasa'yı gerçekten tartışacağını düşünmek safdillikten başka bir şey değildir. Bugün istibdada karşı mücadele etmek yerine anayasa masasına oturmak, iki şeyden biri anlamına gelir: Bir olasılık, Kürtlerin katılmadığı bir anayasa tartışmasına onay vermektir. Aynı derece yüz kızartıcı olan ikinci olasılık ise istibdad partilerine HDP'nin kapatılmasıyla siyasi yasaklı durumuna düşecek HDP'lilerin yerine ve daha önce boşalmış olan milletvekili sandalyeleri için ara seçime gitme fırsatı vermek demektir. Böylece, istibdad anayasa değişikliğini referandumla götüreceksin eksik olan sandalye sayısını tamamlama fırsatı sunulmuş olacaktır! AKP ve MHP'nin 337 milletvekili vardır. Oysa anayasayı halk oylamasına yollamak için asgari 360 milletvekili gerekmektedir. AKP-MHP'nin Yargıtay hüllesiyle İrfan Fidan'ı siyasi komiser olarak başına getirdiği Anayasa Mahkemesi ile HDP'yi kapatması hatta bunun zamanlamasını da kendi çıkarlarına göre ayarlaması mümkündür. Bu şekilde yapılacak bir ara seçimle Cumhuriyet'in 23 milletvekilini tamamlaması ve istibdad koşullarında millete yeni bir anayasa referandumunu dayatması zor olmayacaktır.

Zincirli meclisi terk etmek zincirsiz bir Kurucu Meclis'e giden yolu açar. Zincirli mecliste figüran rolü oynamaya devam etmek ise seçim, referandum vb. adlar altında istibdadın yapacağı dayatmalara ortak olmak anlamına gelir.

Ekonomi yerlerde sürünüyor, işçiyi emekçiyi de süründürüyor!

Mesele sadece dar anlamda bir yönetim biçimi sorunu değildir. İstibdad rejimi emekçi halkın yaşamsal sorunlarını çözmek bir yana derinleştirmekte, halkın istibdadın zincirlerinden kurtulması ekonomik ve sosyal olarak bir hayat memmat meselesi haline gelmektedir. Merkez Bankası başkanının, İstanbul Sözleşmesi'nin sözde ip-



tali gibi, yine bir gece yarısı kararname ile görevden alınması, ucu milyonlarca işçi ve emekçinin sofrasındaki ekmeğe dokunan sonuçlar yaratmıştır. Yüksek faizle hane halkının boynundaki borç zinciri katmerlenmiştir. Güya enflasyonu kontrol altına almak için yapılan bu hamle gece yarısı kararnamesiyle birlikte ters tepmiş, sonu hayat pahalılığında ciddi bir artış demek olan döviz kuru dalgalanmaları ekonomiyi allak bullak etmiştir. Mesele Merkez Bankasının bağımsızlığı değildir, zira Merkez Bankası bağımsızlığı sermayenin çıkarlarına bağımlılığın üstünü örten bir yalandır. İstibdad rejiminin ekonomideki keyfi yönetimi de sermayenin çıkarlarına bağlı ve bağımlıdır. Bu keyfi yönetim sermaye düzeninin emekçi halk üzerindeki yıkıcı etkisini hızlandırmakta ve derinleştirmektedir.

Nihayet içeride emekçi halkın sırtından sopayı eksik etmeyen istibdad rejimi emperyalizme tam bir teslimiyet içindedir. Her gün iktidar cephesinden yükselen Batı karşıtı nutukların hiçbir kıymeti yoktur. Apaçık gerçek ise Türkiye'nin

NATO'nun Irak operasyonunun komutasını üstlenmesidir. TSK'nın kendisine ilştirilmiş ÖSO çeteleriyle Suriye'nin kuzeyinde boylu boyunca inşa edilen NATO koridoruna bekçilik yapmasıdır. AB'ye Gümrük Birliği zinciri ile kölece bağlılığın sürdürülmesidir. İktidar için Filistin halkının haklarının değil, korsan İsrail'le ticaretin kesintiye uğramamasının kırmızı çizgi olmasıdır. Ekonomideki son çalkantılar esnasında iktidar dört koldan açıklamalar yaparak dövizde liberal kambiyo rejimine ve serbest piyasaya bağlılık yeminleri etmiştir. Türkiye'de Anayasa ve yasaları dilediği gibi çiğnemekte olan iktidar bu imtiyazını sadece Türkiye'ye ucuz işçi sömürmek için gelen emperyalist şirketlerle

Türkiye'nin önündeki çözüm, zincire vurulmuş meclis için erken ya da ara seçim değil, zincirsiz, barajsız, eşit koşullarda, propaganda özgürlüğüyle yapılacak bir Kurucu Meclis seçimidir! Kurucu Meclis'e giden yol zincirli meclisten, sopalı seçimlerden geçmez. Mevcut zincirli mecliste siyasi partiler ve milletvekili seçim kanunlarında yapılacak olası değişiklikler emekçi halkın kurucu iradesinin değil, istibdadın millet iradesini yıkıcı eylemlerinin önünü açacak nitelikte olur.

Bizim önerdiğimiz yol Türkiye'nin tarihinde Kurucu Meclis niteliğindeki Büyük Millet Meclisi'nin kuruluşuna giden yolun bir benzeridir. Dün, Milli Mücadele döneminde, bütün Anadolu'da 1918'den itibaren oluşmuş kongre iktidarlarının üzerinde yükselen Erzurum ve Sivas'tan Ankara'ya, Büyük Millet Meclisi'ne uzanan yol, bugünün koşullarında fabrikalardan, emekçi mahallelerinden, grevlerden, direnişlerden, Kürt halkının, Alevilerin, gençliğin, kadınların fiili, meşru, kitlesel mücadelelerinden geçecektir. Dün İngiliz işgali altında zincire vurulmuş Mebusan Meclisi'nden umudu keserek kendi yoluna giden Türk ve Kürt halkları bugün de emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın zincirine vurulmuş mecliste çözüm arayamaz! Bugünkü meclis içinde, halkın siyasi iradesinin tecelli edebileceği tek eylem zincirli meclisi terk etmektir. Bu seçeneğin meclis aritmetiğinde yaratacağı sonuçlardan daha önemli olan emekçi halkın bağrındaki mücadele dinamiklerine yapacağı etkidir. Yüzde 50+1 matematiğine endekslenmiş siyasetin kimyasının değiştirilmesinin vakti gelmiştir ve geçmektedir!

Hedefimiz zincirsiz bir Kurucu Meclis olmalıdır!

Türkiye'nin emekçi halkının yaşamsal hale gelmiş, ölüm kalım meselesine dönüşmüş olan iş, aş, hürriyet talebi sadece ülkeye giydirilmiş olan bu deli gömleği rejimin cepheden karşımıza alınmasıyla karşılanabilir. Zincire vurulmuş meclis için yapılacak sopalı seçimlere, halkın kimlikler temelinde birbirine karşı kışkırtıldığı, şovenizmle, ırkçılıkla, mezhepçilikle, erkek egemenliğiyle zehirlenmiş bir atmosferde, paranın her şeyi satın alabildiği bir ortamda gitmek bugüne kadar verdiğinden daha farklı bir sonuç vermeyecektir. İstibdad, var olan rejim özellikleri altında seçim yoluyla ortadan kaldırılamayacaktır.

Emekçi halkın ezici çoğunluğunu oluşturduğu milletin bağrında kendi kaderini kendi eline alacak ve kurucu bir iradeye dönüştürecek potansiyel vardır. İhtiyacımız olan gücü ortaya çıkarmak için kimlikler üzerinden bölünmeye son vererek, toplumun işçilerden, emekçilerden ve yoksul köylüden oluşan çoğunluğunu örgütleyerek bir avuç sömürücü azınlığın karşısına çıkmalıyız. Biz yüzde 1'in karşısına yüzde 99'u çıkaracak bir mücadele hattı öneriyoruz. Çağrımız, istibdada karşı emekçi halkın ekmek ve hürriyet talebinin yanında olan tüm güçlerdir!



- **Kimliklerde bölünmeye hayır! İşçiler, emekçiler, Kürtler, Aleviler, kadınlar, gençler el ele ekmek ve hürriyet için birlikte mücadeleye!**
- **Ayaklar altına alınmış olan zincirli meclisten çekilin! Zincirli meclise sopalı seçimlere hayır! Ne erken, ne ara seçim! Zincirsiz, barajsız, eşit koşullarda, propaganda özgürlüğüyle Kurucu Meclis seçimi için ileri!**
- **Kahrolsun istibdad! Yaşasın hürriyet!**
- **Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın enternasyonalizm!**

Levent Dölek

Siz vatandaşı kör mü zannediyorsunuz?

2015'te sarı sendika Türk Metal'den yaka silken metal işçileri ülkenin büyük sanayi merkezlerini bir deprem gibi sarsan fiili grev ve işgaller gerçekleştirmişti. Depremin merkez üssü Bursa'daki Oyak-Renault fabrikasıydı. Bu eylemlerin ardından birçok fabrikada işçiler toplu halde Türk Metal'den istifa etmiş, Renault'da ise zaman içinde işçiler istifa etmekle kalmamış DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'e üye olmaya başlamıştı. Rüzgâr DİSK'ten yana esiyordu ama Türk Metal de patronla iş birliği içinde bir korku iklimi yaratmaya çalışıyor, bazı öncü işçiler peyderpey işten atılıyordu.

Bir yerde kritik bir aşamaya gelindi, DİSK (Birleşik Metal) e-devletten toplu geçişler için bir tarih ilan etmişti. O tarihte üye olmayanlar da toplu hâlde üye olacaktı. Renault işçisi DİSK'i Birleşik Metal'i istiyor ama korkuyordu, korku duvarı bir aşılsa fabrikanın yetki için gerekli yüzde 50+1'inden çok daha fazlası üye olabilirdi. O aşamada sendikanın tarih vermenin ötesinde bir şey yapması, eyleme geçmesi, işçiye güven vermesi lazımdı. Bu doğrultuda öncü işçiler öneriler yaptılar ama reddedildi. Bunun yerine ne mi yapıldı? Türk Metal'i rezil rüsva edeceği düşünülen bazı ses kaydı ve video görüntülerinin olduğu bunların sosyal medyada dolaşmasıyla zaten sallanan Türk Metal'in yere serileceği söylendi. Ne mi oldu? İlan edilen toplu geçiş tarihinde kimse Birleşik Metal'e geçmedi. Haftalar içinde ise bir avuç öncü işçi dışında Birleşik Metal-İş üyesi kimse kalmamıştı.

Bu hikâyeyi bilenler biliyor. Ama bugün bu hikâyeyi tekrar anlatmamızın sebebi sendikal hareketin sorunları ya da iç meseleleri değil. Vesile olan konu ülkeyi günlerdir meşgul eden AKP'li bir kokainman partisinin, sosyal medyada ifşa olan maceraları... Memleketteki muhalefetin bu olay karşısındaki hâlleri anlattığımız hikayedeki duruma çok benziyor. Bu vatandaş, AKP İzmir Milletvekili Hamza Dağ'ın sağ kolu, AKP'de önemli yerlere girip çıktığı belli olan bir kişi. Bu kritik ilişkileriyle de lüks arabalar, oteller, kumarhaneler ve kokain partilerinde geçen zengin bir yaşam kurmuş olduğu anlaşılıyor. Kendisini savunurken o kokain değil pudra şekeriydi demesi epey alay konusu oldu. Hamza Dağ'ın toplantılarda telefonunu emanet edecek kadar yakın olduğu bu kişiyle ilişkisini inkâr etmesi, AKP'nin sadece genel merkezde büro çalışanıdır diye savunma yapması da bir o kadar komikti.

Acıması olan ise memleketteki düzen muhalefetinin bu mesele üzerinden iktidarı sıkıştırmak üzere büyük fırsat yakalamış gibi heyecanlanan halleri... İşte başta anlattığımız hikâyeyi bize hatırlatan da bu haller oldu. Sadece Renault'da değil neredeyse tüm metal sektöründeki işçiler Türk Metal'in ne olduğunu bilir. Diyebilirim ki metal işçisini Türk Metal'le ilgili şaşırtaçak, "vay arkadaş" dedirtcek bir kaset yoktur. Hayal gücünüzün sınırlarını zorlasanız dahi yoktur! İşçi bunların zaten ciğerini bilir. Mesele sizin ne yaptığınız ve yapacağınızdır. Şimdi bu kokainman partici yakalandı diye AKP teşhir olacak, çökecek, dağılacak mı zannedersiniz? "Hani Müslümandınız" diye aklımızca köşeye sıkıştırdığımızda gerçekten köşeye sıkışacaklarını mı düşünüyorsunuz? Halk zaten bu iktidarın ne olduğunu, yolsuzlukları, kayırmacılığı gördüğü için AKP'den uzaklaşıyor. AKP'lilerin kendisinin bunları bilip görmediğini mi zannedersiniz?

Siz ne yaparsınız efendiler? TÜSİAD'ın hükümete eleştirilerini papağan gibi tekrarlıyorsunuz. İhale zengini beşli çeteye sövüp TÜPRAŞ'ın Koç'a peşkeş çekilmesinde susuyorsunuz. Memleketin esnafının, köylüsünün, borç batağındaki işçisinin belini bükecek faiz politikasını "neden daha önce faiz arttırmadınız" diye eleştiriyorsunuz. Çöken ekonomiye çare olarak İMF'yi gösteriyorsunuz. Çözüm mercii olarak gördüğünüz yer, oylarına talip olduğunuz işçi, emekçi, küçük esnaf, köylü değil Washington ve Brüksel! Milletvekili listeleriniz patronlarla, müteahhitlerle, toprak ağalarıyla ve onların avukatlarıyla dolu. Belediyelerde hakkını arayan işçiye yaptığımız muamele iktidardan çok mu farklı? Siz değil misiniz "AKP militanı" diye suçladığımız kaymakamları valileri, belediye işçisinin grevini kırmak için göreve çağırın?

Adam kokain değil pudra şekeriydi demiş! Bunlar yıllardır ekonomiyi "zam değil fiyat düzeltmesi" diyerek yönetiyor! Vatandaş kör mü, bunları görmüyor mu zannedersiniz? Halk bunları görüyor ama sizin de ne olduğunuzu görüyor. Buradan muhalefete ekmek çıkmaz! Bu skandaldan kendilerine siyasi malzeme çıkacağını düşünen düzen muhalefeti çoktan Soylu'nun Erdoğan'a karşı el altından yürüttüğü kampanyanın malzemesi olmuş durumdadır ama farkında değiller.

Mesele bizim ne yaptığımız, bu memleketin tüm partilerine şu ya da bu oranda oy vermiş, her milletten, memlekette emekçi halkına nasıl bir çözüm sunduğumuzdur. Halkı AKP'den kopmaya çağırarak ve bu çağrıdan sonuç almak için önce düzen muhalefetinden, Amerikan muhalefetinden kopmak, kimlik siyasetini bırakıp sınıf siyasetinde buluşmak gerekiyor. Siz insanların ekmeği için verdiği mücadelede onun yanında oldunuz ve birlikte kavga ettiniz de o insanlar size hayır mı dedi? Sırtını mı döndü? Bize sınıf mücadelesinde hayır diyen de sırtını dönen de yok. Yürüyeceğimiz yol belli!

Emperyalist taşeronu milliyetçilik

Joseph Biden'ın Amerikan başkanlık koltuğuna oturmasının ardından Türkiye-ABD ilişkilerinin gerginleşeceği yönünde bir beklenti hâkim olmuştur. Trump başkan seçilmesinin ertesinde hemen Erdoğan'la görüşmüşken Biden aylar geçmesine rağmen Erdoğan'ın tebrik mesajına dönüş yapmadı. S-400 füzeleri ve Suriye'de PYD sorunu ciddi gerilim başlıkları olmaya devam ediyor. Bununla birlikte, ABD'nin Türkiye'deki muhalefeti destekleyeceğini, ülkedeki hak ihlallerine karşı Erdoğan'ı sıkıştıracağını, hatta bu yüzden yaptırımların devreye sokulacağını bekleyen liberaller büyük bir hayal kırıklığı yaşadı.

Erdoğan ve iktidarı ABD ve AB'ye nasıl hizmet ediyor?

ABD herhangi bir yaptırım devreye sokmadığı gibi Avrupa Birliği'nden de Türkiye'ye karşı öngördüğü yaptırım kararlarını ertelemesi tavsiyesinde bulundu. Avrupa Birliği de Mart ayında gerçekleştirdiği ve yaptırımların da gündemde olduğu liderler zirvesini Türkiye ile ilgili her yana çekilebilecek söylemlerle geçiştirdi. Aynı süreçte adı Rıza Zarrab'la anılan ve Türkiye ekonomisini ciddi sıkıntıya sokma potansiyeli olan Halkbank davasını bir üst mahkemeye taşıyarak uzattı. ABD cephesinden de Türkiye'nin stratejik önemine ilişkin bolca gazete makalesi görüyor ve siyasilerden de sık sık aynı yönde demeçler duyuyoruz.

Tüm bunların sebebi ABD'nin ve AB'nin Erdoğan ve müttetiklerinin "yerli ve milli" duruşlarından çekinmesi değil tabii ki. Avrupa emperyalizmi,



Suriyeli göçmenlerin Türkiye'de tutulması ve hükümetin Doğu Akdeniz, Ege, Kıbrıs başlıklarında pasif konuma geçmesi karşılığında teskin edilmiş gözüküyor. Erdoğan ile asker/sivil iktidar ortakları, ABD'den gelen baskıları yumuşatmak için ise yeni askerî ve siyasi taşeron ihalelerini üzerlerine almış bulunuyorlar. Bunların başında NATO'nun acil müdahale gücü olan Çok Yüksek Hazırlık Seviyeli Müsterek Görev Kuvveti'nin komutanlığının Türkiye tarafından devralınması geliyor. Peşinden TSK'nın NATO'nun Irak Operasyonu'nu genişletmesi kapsamında 25 personelinin Bağdat'a gönderildiğini görüyoruz. Yetmiyor, Türkiye'nin Nisan ayında Afganistan barış görüşmeleri kapsamında Taliban ile Afgan hükümeti arasında arabuluculuk rolü (tabii ki ABD adına) oynayacağını öğreniyoruz.

Milliyetçi gruhun emperyalist yandaşlığı

Türkiye'nin NATO'da üstlendiği görevler karşılığında ABD'den gelen baskıyı nispeten

hafiflettiği ortada. Ancak S-400, F-35, PYD, Halkbank davası gibi sorun başlıkları durdukları yerde duruyor. Tüm bunlar önümüzdeki zaman zarfında ABD'nin Erdoğan ve iktidarından daha fazla taviz koparacağını gösteriyor. Bunların neler olacağını ise iktidar medyasını takip ederek görebiliyoruz. Sabah, Yeni Şafak grupları, Yeni Akit gibi yayın organları son dönemde Rusya ve İran aleyhtarı söylemlere ağırlık vermeye başladı. İktidarın dış politikasına gayriresmi olarak yön veren SETA, sürekli Rusya ve Türkiye arasındaki rekabet ve çatışma başlıklarını işliyor. Mete Yarar gibi "güvenlik uzmanları" Rusya ile gerilimin Türkiye-ABD ilişkilerini yakınlaştıracığını, Türkiye'nin İran ile ilişkilerinin bozulmasını beklediğini güle oynaya anlatıyor. İktidarın en açık sözlü kalemlerlerinden Hasan B. Yalçın'ın şu ifadeleri ise her şeyi anlatıyor: "Rusya ile Türkiye neredeyse her alanda mücadele ediyor. Bu nedenle ABD Rusya ile zıtlastıkça Türkiye'nin elinin daha da rahatlayabileceğini düşünebiliriz. Gerçi bu zıtlaşmaların ne kadar ciddiye bineceği de apayrı bir tartışma konusu. Ama neresinden bakarsanız bakın ABD'nin Rusya karşıtı bir dönüş yapması bizi pek üzmez."

Anti-emperyalizmin gereği şovenizme karşı halkların kardeşliğini savunmaktır!

Bunlar sizi üzmüyor olabilir ama memleketin genç evlatlarının emperyalist çıkarlar için cephele sürülmesi ve haksız savaşlarda can vermesi bizi sadece üzmez, öfkelenendirir de! Türkiye'ye maddi ve manevi büyük bedeller ödetecek, kardeş kavgasını körükleyecek, ölüm ve kan getirecek bu taşeron siyasetini "Türkiye'nin jeostratejik önemi" masallarıyla halka yutturmaya çalışıyorlar. Türkiye'nin "jeostratejik önemi" diye böbürlenenek anlattıkları hikayelerin ana fikri Türkiye'nin her milletten, memlekette, dilden vatandaşlarının canının ve istikbalinin ne kadar önemsi olduğu ve tüm bunların emperyalizme ne kadar ucuz satılmak istendiğidir. Gerçek bir anti-emperyalist siyaset, kardeş kavgasını körükleyen şovenizme karşı halkların kardeşliğine dayanan enternasyonalizm üzerinden yürüyecektir.



İstanbul Sözleşmesi'nden çıkmak ne anlama gelir? Sözleşmeyi neden savunmak gerekir?

İstibdad rejimi 2020 yılının yaz aylarında da İstanbul Sözleşmesi'ni hedef almış, kadınlardan ve toplumun çeşitli kesimlerinden yükselen tepkinin ardından geri adım atmak zorunda kalmıştı. Bu kez, gündüz gözüyle yapamadıklarını bir gece yarısı yayınlanan cumhurbaşkanı kararıyla yapmaya giriştiler ve Erdoğan'ın imzasıyla İstanbul Sözleşmesi'nden çıkma kararı alınmış oldu. Cumhurbaşkanı kararının temel hak ve hürriyetleri düzenleyen yasaların üzerinde olup olmadığı, yani kararın hukuki olup olmadığı ayrı bir tartışma. Ama şu bir gerçek: Yetkisi de olsa, hukuki de olsa bu karar meşru da değildir, haklı da değildir. Toplumun yarısı olan kadınların kendini tehdit altında hissetmesine yol açan, kadınları korumaya öncelik vermek yerine şiddet uygulayanlara cesaret vermek anlamına gelen bir karardır. Erdoğan'ın 19 Mart tarihli cumhurbaşkanı kararı 20 Mart'ta sosyal medyanın ve haber sitelerinin gündemine oturdu. 23 Mart'ta ise aynı haber sitelerinde, sosyal medyada son 24 saatte Denizli, İzmir, Osmaniye, Antalya, Adana ve İstanbul'da işlenen 6 kadın cinayetinin haberi yer alıyordu. İstanbul Sözleşmesi'nden çıkma kararı alanlar, öldürülen kadınların yaşamlarından daha da fazla sorumludur!

İstanbul Sözleşmesi nedir? Neden önemlidir?

2014'ten bu yana yürürlükte olan İstanbul Sözleşmesi kadınları her türlü şiddete karşı korumayı, kadına karşı şiddeti ve hane içi şiddeti önlemeyi amaçlayan, 40'ın üzerinde devlet tarafından imzalanmış bir uluslararası sözleşmedir. Sözleşme taraf olan devletlere dört ana başlıkta özetlenebilecek yükümlülükler getirir. Bunlardan ilki şiddetin önlenmesidir. Bunun anlamı, okullarda, iş yerler-



inde, eğitim müfredatında ve daha birçok yerde şiddetin önlenmesine yönelik mekanizmaların geliştirilmesi konusunda devletin yükümlülüğünün olmasıdır. Şiddet mağdurlarının korunması sözleşmenin gereklerini oluşturan ikinci ana başlıktır. Şiddete maruz kalanların korunmasında her türlü eşitsizliğinin önüne geçilmesine amaçlamakla birlikte, taraf devletleri de sadece kendi vatandaşlarını değil, hangi hukuki statüde olursa olsun ister mülteci ister sığınmacı vb. tüm kadınları korumakla yükümlü hâle getirir. Üçüncüsü, faillere yönelik etkili soruşturma ve kovuşturma yürütülmesine yöneliktir. Yasaların ve uygulamaya dair yönetmeliklerin sözleşmenin bu içeriğine göre düzenlenmesi, şiddetin faillerinin korunmasının, iyi hâl ve tahrik indirimi gibi uygulamaların önüne geçecek bir içeriktir. Nihayet sözleşmenin son başlığı ise kadına yönelik şiddeti engellemeye dönük politikalar izlenmesi için taraf devletlerin gerekli tedbirleri almakla yükümlü tutulmasına yöneliktir.

Kadınlar İstanbul Sözleşmesi'nden de, haklarından da vazgeçmeyecek!

İstanbul Sözleşmesi'nin ya da "Ailen-

in korunması ve kadına karşı şiddetin önlenmesi"ne dair 6284 sayılı yasanın varlığının tek başına yeterli olmadığını, sözleşmenin imzalandığı, yasanın ve ilgili yönetmeliğin yürürlüğe girdiği tarihten bu yana yüzlerce, hatta binlerce kadının erkek şiddeti sonucu yaşamını yitirmesinden biliyoruz. Özellikle istibdad rejimi altında yasaların, yönetmeliklerin uygulanmasının mücadele olmadan mümkün olmadığını sadece kadınlar değil, ekmek ve hürriyet için mücadele eden işçiler de gençler de çok iyi biliyor. Ama bugün sözleşmeden çıkılması kararıyla birlikte kadınlar daha büyük tehdit altındadır. Bu karar sadece şiddeti uygulayanları değil, aynı zamanda onu koruyup kollayan uygulamalara imza atan devlet görevlilerini, polis, jandarma ve yargı mensuplarını da cesaretlendirecektir. Bu nedenle de tek başına yeterli olmasa bile bugün bir kez daha İstanbul Sözleşmesi'ni ve mücadele ile kazandığımız haklarımızı yine mücadele ederek savunma zamanıdır. Kararın iptal edilmesi için, yasaların uygulanması ve kadınları koruyacak yeni yasalarla şiddetin ve cinayetlerin önüne geçmek için mücadele zamanıdır!

Armağan Tulun

Öz savunma yaşatır! Emekçi kadınlar en öne!

İstanbul Sözleşmesi tek başına kadınları korumaya yetmese de taraf devletlere kadınların şiddet karşısında korunması için belli yükümlülükler getiriyor. Bu da şiddetin önlenmesi, kadınların şiddet karşısında ayırım yapılmaksızın korunmasına yönelik düzenleme ve tedbirler anlamına geliyor. Sözleşmeden çıkmak ise bu uluslararası sözleşmenin getirdiği yükümlülükleri artık tanımıyorum demektir, şiddetin faillerini cesaretlendirmek, failleri koruyup kollayan sistemin önünü açmaktır. İşte bu sebeple de Erdoğan'ın bir gece yarısı yayınlanan cumhurbaşkanı kararı ile Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çıktığı açıklamasının ardından kadınlar kendilerini çok daha fazla nefsi müdafaa altında hissediyorlar. Ve içinde bulunduğumuz bu durum bir kez daha, mücadele ile kazanılmış haklara, yasalara, yönetmeliklere sahip çıkarken, esas güvencenin örgütlü güç olduğunu, kadınların ancak bu şekilde şiddetten korunabileceğini gösteriyor.

Şiddete karşı örgütlü bir güçle mücadele etmenin anlamı aslında çok geniş. Elbette, meydanlarda, eylem alanlarında, örgütlü bir şekilde haklarımızı savunmaktan, bizim olan elimizden almaya kalkanların taarruzunu hep birlikte püskürtmeye çalışmaktan bahsediyoruz. Kadınların sesini kısmak için önlerine çıkarılan barikatları hep birlikte yıkmaktan, meydanlarda dayanışmayı yükseltmenin gereğini ifade ediyoruz. Ama kastımız sadece bunlarla sınırlı değil. Çok daha öte. Ve yaygınlaştığı, güçlendiği ölçüde de şiddete karşı mücadelede kadınları güçlendirmek, şiddeti engellemek bakımından pratik anlamda çok da etkili.

Örgütlü bir şekilde hareket etmek, fabrikada, iş yerinde tacize, mobbinge, ayrımcılığa, şiddete maruz kaldığımızda, bu davranışı hep birlikte mahkûm etmek, maruz kalan kadın arkadaşımızla dayanışma içine girmektir aynı zamanda. Örgütlü bir şekilde hareket etmek, yeri geldiğinde, şiddet tehdidi ile karşı karşıya kalan kız kardeşimizi sokakta yürürken yalnız bırakmamaktır. Kadınların öldürüldüklerinde cebinden çantasından çıkan koruma kağıtlarına rağmen onu korumayan devletin yokluğunda, yardım istemek için aradığı karakoldan polis bir türlü gelmediğinde ya da laf olsun diye gelip hiçbir şey yapmadan gittiğinde birbirimize sahip çıkmaktır. Erkek şiddeti kapısına dayanıyorsa, o kapının ardından yalnız beklememesi için belki de evinde birlikte nöbet tutmaktır, dayanışma göstermektir. Sokak ortasında bir kadın şiddete maruz kalıyorsa kimsenin seyirci kalmaması, müdahale ederek şiddeti savuşturması öz savunma fikrinin yaygınlaşması, kadınlara cesaret ve güven verecek öz savunma örgütlenmelerinin nerede ne kadar güç varsa o güçle kurulması için mücadele etmektir. Fabrikalarında, iş yerlerinde sendikali olarak çalışan kadınların, kendi sendikalarını bu yönde eğitimler organize etmesi, pratik adımlar atması için hep birlikte seferber etmeye çalışmasıdır.

Örnekler farklı durumlar için çok çeşitli şekillerde arttırılabilir. Önemli olan bu meselede durumdan vazife çıkarmak, kadınların yaşamını şiddete karşı nasıl savunmak gerekirse ona yönelik araçları ve mekanizmaları geliştirmektir. Bu sağlanabildiğinde her türlü yasadanda da, yönetmelikten de, sözleşmeden de daha etkili olacak, dahası esas bu güç bugün kağıt üzerinde kalan yasaların, yönetmeliklerin uygulanmasını sağlayacaktır. Sadece haklarımızı ve kazanımlarımızı koruyup geliştirmek için değil, yaşamımızı da bugünden korumak için gereken, emekçi kadınların öncülüğünde örgütlü gücün ve öz savunmanın el ele yürüdüğü bir mücadele adımlarını inşa etmektir.

Kadınlar İstanbul Sözleşmesi'ne dokunma diyor, emekçi kadınlar fabrikalarından yükselen sesle en öne çıkıyor!

20 Mart sabahı İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması kararı duyulduğu andan itibaren, memleketin her köşesinden İstanbul Sözleşmesi'ne dokunma sesleri yükseliyor. Daha ilk gününden itibaren kadınlar neredeyse bütün kentlerde meydanları dolduruyor. Hürriyet mücadelesi içinde öne çıkan barolardan Türk Tabipleri Birliği'ne bir dizi kurum, sözleşmeyi savunan açıklamalar yaptı. İzmir'in çeşitli belediyelerinde çalışan kadınlar "Haklarımız ve hayatlarımız için İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiyoruz" diyerek eylemler düzenlediler.

İlk günden beri meydanlardan taşan bu tepki, özellikle Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu fabrikalarda



da yankı buldu, metal işçisi kadınlar fabrikalardan seslerini yükseltti. Kadınları ve kız çocuklarını koruma altına alma amacıyla yazılmış bir sözleşmeden vazgeçmek, şiddeti onaylamak anlamına gelir diyen işçiler "kadınları değil, şiddeti durdur", "bir kişi daha eksilmeyeceğiz", "kararı geri çek, sözleşmeyi uygula", "metal işçisi kadınlar şiddete geçit vermeyecek", "sözleşmeden değil, yolumuzdan çekil" gibi dövizlerle sadece tek gün değil, zamana

ve günden güne farklı fabrikalara yayılan eylemler gerçekleştirdiler. Emekçi kadınlar fabrikalardan, kadın düşmanı politikaları ile istibdad ve Erdoğan'a "sözleşmeden değil, yolumuzdan çekil" diye sesleniyor. Bugün var olan tepkinin güçlenmesini sağlayacak olan, kadınları erkek şiddetinden, ayrımcılıktan, baskı ve mobbingden kurtaracak olan, emekçi kadınların öncülüğündeki mücadele yolundan yürümektir. Ancak o zaman, bugün meydanlarda sembolik olarak yırtılan iptal kararı gerçekten ortadan kaldırılacak, emekçi kadınlar yolu açacak, onlar da emekçi kadınların yolundan çekilmek zorunda kalacaktır.



Salgın, kriz, polis şiddeti, kadın cinayeti: Sorunlar da mücadelede tüm dünyada ortak

Latin Amerika

Paraguay halkı ayakta

Paraguay'da Mart ayının ilk haftasında patlayan, başkan Mario Abdo Benítez ve yardımcısı Hugo Velázquez'in istifasını talep eden gösteriler başkent Asunción'dan başlayarak Ciudad del Este, Encarnación ve Concepción gibi ülkenin diğer büyük şehirlerine de yayıldı. Gösteriler, ikinci haftasında köylü örgütleri ve öğrenci organizasyonlarının ulusal çapta mücadele çağrısıyla yeni bir ivme kazanırken, başkan ve yardımcısının istifasının yanında, ülkedeki sağlık krizine ve halkın taleplerine acilen cevap verilmesi istendi. Yoğun bakım üniteleri yüzde 100 doluluğa ulaşırken, geçen yıl hükümetin pandemiyle mücadele için aldığı 1,6 milyar dolarlık borcun nereye harcandığı



bir muammaya dönüşmüş durumda.

Dört bakan istifa etse de başkanın da istifası ve yargılanması talebinde ısrar eden Paraguaylılara karşı hükümet ek sokağa çıkma yasakları uygulamaya başladı. Amerikan emperyalizminin hükümete destek açıklaması ve eski başkanlardan Horacio Cartes'in partisinin

mecliste hükümetin görevden alınmasının yolunu tıkamasıyla Benítez nefes almış görünüyor. Halkın istifa talebi, ancak genel grevle desteklenebilirse güç kazanabilir. Bu da işçi sınıfının sürece dahil olması, çiftçi ve öğrenci hareketiyle beraber bağımsız bir iktidar odağı yaratması ile mümkün olacaktır.

Bolivya'da darbecilere hapis

Eski başkan Evo Morales'e karşı darbenin sivil yüzü olan ara dönem başkanı Jeanine Añez'in ve bazı bakanlarının tutuklanmasıyla Bolivya'da halkın aylardır talep ettiği şekilde darbecilerin yargılanmasının önü açılmış görünüyor. Darbeyi yürüten bazı polis şefleri tutuklanmış olsa da hükümet binasına giren, faşist çeteleri fonlayan ve yerli halkın şiddetle bastırılmasında rolü olan bazı isimlerin hâlâ serbest olması soruşturmanın tüm aktörleri kapsamayacağına dair şüpheler

uyandırmış durumda. Katliamlarda hayatını kaybedenlerin aileleri aylardır tüm sorumluların yargılanmasını isteyen gösteriler düzenliyorlardı. MAS'ın (Sosyalizm Hareketi) darbe sırasında, darbeyi kitle gücüyle püskürtmek yerine seçimle yenilgiye uğratma yolunu seçen hatalı ve pasif tutumu, darbecilerin yargılanması konusunda da kendini gösteriyor. Bolivya Devlet Başkanı Luis Arce, Añez'in İMF'den aldığı 300 milyon dolarlık krediyi iade etse de 30 milyon dolarlık faiz

ödemelerine sadık kalmayı seçti. Ağustos 2020'deki yerli halkın dev direnişinin gerisinde kalan MAS'ın bu tutumuyla cesaretlenen darbe yanlısı sağcılar, Añez'in serbest bırakılması için gösteriler düzenlemeye başlamış durumda. Bolivya'daki darbenin tüm sorumlularının cezalandırılması ve siyasi krizin çözümü ancak ve ancak bu mücadeleyi sonuna kadar götürebilecek olan bağımsız bir işçi sınıfı siyaseti ile mümkün.

Asya

Hindistan'da çiftçiler geri adım atmıyor



Hint çiftçiler, Ocak ayı başında Yüksek Mahkemenin yasaları durdurup uzlaşma sağlanması için bir komite kurması, çiftçilere de eylemi bitirme çağrısı yapmasına karşı üç yasanın tamamen iptali taleplerinde ısrarcı olduklarını söyleyerek eve dönmeyi reddettiler. Müslüman azınlıklara da saldıran Modi'nin Hinduca faşist çetelerinin saldırılarına rağmen,

Cumhuriyet gününde on binlerce traktörle polis barikatını aşan çiftçiler, başkent sınırındaki kamplarına devam ediyorlar. Modi'nin iki kamu bankasını özelleştirme hamlesine karşı ise Mart ayının ortasında 1 milyon üzerinde banka çalışanının katılımıyla ülke çapında iki günlük grev düzenlendi.

Ortadoğu

Lübnan'da kriz derinleşiyor

Lübnan'daki toplumsal ve siyasi kriz ağırlaşıyor. Mezhepçi hesapların hâkim olduğu politik tabloda eski başbakan Hariri de henüz hükümeti kuramazken ekonomik kriz derinleşmeye devam ediyor. 2019 sonundan itibaren yaklaşık %90 değer kaybeden para biriminin bu ay da serbest düşüşe devam etmesiyle başta Beyrut olmak üzere birçok

şehirde Lübnan halkı sokaklara çıkıp yolları kapattı. Lübnan Merkez Bankası doları 1.500 Lübnan lirasında sabit tutarken karborsada doların 15.000 liraya kadar ulaşmasıyla Lübnan halkı, banka yöneticilerini ve bölünmüş siyasi sistemin yolsuzlukla malul temsilcilerini "Hepiniz defolun!" sloganlarıyla istifaya çağırdı.

Avrupa

Demokrasinin beşiğinde (!) kral yine çıplak

Londra'da akşam işinden yürüyerek dönerken kaybolan, cesedi günler sonra bulunan Sarah Everard'ın bir polis memuru tarafından kaçırılıp alıkonulduğunun ortaya çıkmasıyla Londra'da binlerce kişi cinayeti ve muhafazakâr hükümetin polislerin yetkisini arttırmayı hedefleyen yeni yasa tasarısını protesto etti. Polislere toplantı ve gösterileri dağıtma konusunda geniş inisiyatifler vermeyi amaçlayan tasarı henüz parlamentoda görüşülürken Everard cinayetinin ortaya çıkması ve Everard'ı anma etkinliği düzenleyen kadınlara polisin saldırması büyük öfke yarattı. Takip eden günlerde parlamento ve polis müdürlüklerinin önünde daha da kalabalıklaşan gösteriler düzenlendi.

İspanya'nın önceki kralı Juan Carlos ise geçen yıl Suudi rejiminden rüşvet aldığına dair soruşturmadan kaçmak için Dubai'ye yerleşmişti. Katalan rapçi Pablo Hasél, Twitter paylaşımında kralı hırsız olarak nitelediği için 9 ay hapse mahkûm edildi. Gerekece ise "kralı aşağılama ve terörizme destek". Bir Orta Çağ krallığında şaşkınlık yaratmayacak bu suçlamalar; sözde "demokrasi beşiği" Avrupa Birliği'nin tam ortasında, kendisine ülke tarihinin en ilerici hükümeti diyen sosyal demokrat PSOE ve Podemos'un hükümeti paylaştığı İspanya'da gerçekleşti. Hasél hapse kendisi girmeyi reddetti ve doğduğu şehrin üniversitesinin kampüsünde gözaltına alındı. Bunun üzerine Barcelona ve Madrid'de başlayan gençlik protestoları diğer şehirlere de yayıldı. Polis gösterilere şiddetle saldırırken genç bir kadın bir gözünü kaybetti.

Genç işsizliğin %50'lere dayandığı İspanya'da kraliyet ailesinin milyon dolarlara varan lüks harcamalarına tepki gösteren gençlerin yaşadıkları ve demokrasinin beşiği kabul edilen İngiltere'de yaşananlar tesadüf değil, burjuva demokrasinin gerçek karakterini ve sınırlarını bir kez daha ortaya koyan tecrübeler.

Avrupa

Yunanistan: Yeni İzmir'de isyan!

Komşumuz Yunanistan'da, iki ülkenin hâkim sınıflarından farklı olarak, emekçi halkın gündeminde Doğu Akdeniz gazı yok! Halkın gündemi, ülkenin başındaki Miçotakis hükümetinin gerici politikalarına karşı mücadele. Geçtiğimiz günlerde bir bakan kendi hükümetinin başarısızlığı dolayısıyla yeniden azan Covid-19 salgınının suçlusunu halkı işaret etti: Bakan beye göre, bu yeni dalganın nedeni, halkın iki buçuk ay içinde 686 sokak eylemi yapmış olmasıydı!

Aslında Yunanistan, halkın umutsuzluğa kapılmış olduğu bir aşamadan geçiyor. 2010'da ortaya çıkan borç krizi temelinde halk Avrupa Birliği'nin (AB) dayattığı kemer sıkma politikalarına karşı defalarca genel greve gitmiş, büyük mitingler yapmış, 2011'de ise Atina'nın Taksim'i olan Sindagma Meydanı'nın günler geceler boyunca işgal etmişti. Ama bu mücadele dalgasının iktidara taşıdığı Çipras önderliğindeki sol Syriza hükümeti, kendi düzenlediği referandumda (Temmuz 2015) halk kemer sıkmaya yüzde 62 oranında "hayır" dediği hâlde çark ederek AB'ye teslim bayrağını çekmişti!

İşte bu noktadan itibaren siyasi bakımdan düş kırıklığına düşen halk sonunda 2019'da Miçotakis'in başında olduğu sağcı Yeni Demokrasi'yi başa

getirdi. Halk yeni hükümete karşı ilk bir buçuk yılı sessiz geçirdi. Miçotakis gündeme çeşitli gerici yasalar getirdi.

İlk fitil 7 Ekim 2020'de ateşlendi. Yunan faşist partisi

Altın Şafak'ı bir suç örgütü ilan eden mahkeme kararının bu örgütle daima iş birliği yapmış olan polisin, devlet bürokrasisinin, sağ partilerin suçlarını görmezlikten gelmesi karşısında dev gösteriler yapıldı.

Bugün öğrenciler üniversite polisine ve özelleştirmeye karşı Boğaziçi Üniversitesi ile dayanışma pankartları taşıyarak eylemler yapıyor. Halk git-tikçe Türkiye'ye benzeyen polis şiddetine karşı tepkisini ortaya koyuyor. Baskı altındaki siyasi mahkûmlarla dayanışma gösterileri yapıyor. Pandemi döneminde perişan olan tiyatro sanatçılarının kurduğu Mücadeleci Sanatçılar Konseyi haklarını arıyor. Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partisi EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) de diğer Yunan solu gibi bu mücadelelerde yerini alıyor.

Ama en önemlisi Mart başında bir Pazar günü yaşanan olaylar. Atina'nın



Halk Nea Smirni (Yeni İzmir) polis karakolunu basıyor

yüz yıl önce Anadolu Rumu göçmenler tarafından kurulmuş Nea Smirni (Yeni İzmir) mahallesinde polisin çocuklarıyla hava almaya çıkmış olan bir kadına karşı saldırganlığını protesto eden bir adamın dövülmesi, siyasi bir bilinci olmayan binlerce insanın ansızın bir miting düzenlemesine yol açtı. Bir gece sonra yine binlerce insanın katıldığı bir mitingde polisin saldırganlığı özellikle taraftar gruplarının da şiddetle cevap vermesine yol açınca neredeyse bir isyan başladı. Bunun üzerine Atina'nın hemen hemen bütün mahallelerinde binlerce kişinin katıldığı kendiliğinden mitingler düzenlendi.

Olaylar şimdilik duruldu. Ama Yunanistan bahar aylarına emekçi ve yoksul halkın isyan duygularının zor kontrol altında tutulduğu bir ruh durumu ile giriyor. Ne demişler? Komşuda pişer bize de düşer!

İstibdada karşı yalnız değilsin:

DİP'li Öğrencilere katıl, ekmek ve hürriyet mücadelesini yükselt!

Pandemi döneminde okulların açılmasını, eğitim hakkımızın sağlanmasını, öğrencilerin ve emekçi halkın ihtiyaçlarına göre değil, turizm patronlarının kârlarına göre düzenleyen, gerçek genç işsizliği %42'ye tırmandıran, resmi rakamlara göre gençlerin dörtte birini, üniversite mezunu gençlerin üçte birini işsiz bırakan bu düzen dikiş tutmuyor. Dikiş tutmayan bu düzen ancak bir istibdad rejimiyle ayakta kalabiliyor. İstibdad rejimi bir yandan kayyım rektörü protesto ederek üniversitesine sahip çıkan öğrenciyi "terörist" ilan ederken, öbür taraftan çete liderlerini özel kararlarla serbest bırakıyor. AKP kongrelerinde işlemeyen yasaklar eylemlerde yürürlüğe giriyor, devlet gücünü işçide, emekçide, öğrencide sınıyor. Çünkü bu çürümüş düzeni sürdürmenin yolu, biz gençlerin ve hürriyet isteyen milyonların üzerinde baskı kurmaktan geçiyor.

Bu düzene ve onun koruyucusu istibdada karşı hürriyet talebini bugün öğrenciler kararlılıkla yük-

seliyor. Boğaziçi Üniversitesi'ne atanan kayyım karşı başlayan ve sonrasında onlarca şehre yayılan eylemler üçüncü ayını doldurdu. Bu süreçte sotasına başvuran ve eylemlerin hızlıca biteceğini uman istibdad rejimi her seferinde karşısında öğrencileri buldu. 1.000'i aşkın öğrenci gözaltına alındı, onlarcası gözaltı süreçlerinde farklı işkencelere maruz kaldı, ev hapsine alınanlar, tutuklananlar oldu ama nafile! Öğrencilerin kayyım rektöre karşı verdikleri mücadele milyonların da desteğini arkasına aldı, geri adım atmadı.

Bu mücadele örgütsüz kazanamaz!

Karşımızda tepeden tırnağa kadar örgütlü bir düzen var. Bu düzen bütün kirli yüzünü Boğaziçi'nde bizlere gösterdi; medyayla bizleri karaladı, bölmeye çalıştı, polisiyle saldırdı, yargısıyla tutukladı. Kayyım rektör sırtını medyayla, polisiyle, yargısıyla çalışan istibdad rejimine dayadı. Biz ise



sırtımızı birbirimize, bu ülkede ekmek ve hürriyet mücadelesi veren milyonlara, işçilere, emekçilere dayadık. Biz gücümüzü milyonların taleplerinden ve haklılığımızdan alıyoruz. Ama gücümüzü göstermek için örgütlü olmak zorundayız. Devamı hürriyet mücadelesini sindirmekle ve parçalamakla mümkün olan ist-

ibdad rejiminin karşısında örgütlenmekten, birlikte mücadele etmekten başka yol yok!

Üniversitesine kayyım atanan, işsiz ve geleceksiz bırakılan, bu düzen içerisinde sıkışmış yolunu arayan bütün gençlere sesleniyoruz. Gelin beraber yürüelim. 1 Mayıs yaklaşıyor. Ekmek ve hürriyet mücadelesi

veren milyonların mücadele günü yaklaşıyor. Vakit bu örgütlü mücadeleyi büyütme vaktidir. 1 Mayıs'a giderken vakit sınıfın yanına, partinin saflarına gelme vaktidir. DİP'li Öğrenciler saflarında yerin hazır. Omuz ver yoldaş olalım, ekmek ve hürriyet mücadelesini birlikte zafere taşıyalım.

İzmir'den bir üniversite öğrencisi:

Sağlığımız, geleceğimiz, eğitim hakkımız için bu sistemle mücadele etmek zorundayız!



Sağlığımız, geleceğimiz, eğitim hakkımız için bu sistemle mücadele etmek zorundayız!

İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi (İKÇÜ) Tıp Fakültesi öğrencisiyim. Salgında tam bir yılı doldurmuşken üniversite eğitiminin özelde kendi üniversitemizde, genelde de tüm Türkiye'deki durumunu bir kez daha gözden geçirmenin faydalı olacağını düşünüyorum. 11 Mart 2020 tarihinde ülkedeki ilk Koronavirüs vakası açıklandıktan sonra tüm okulların iki hafta tatil olacağı söylendi. Hızlı çıkan bu karar sonucunda gerek KYK yurdunda gerek özel yurtda gerekse evde kalan öğrenciler sağlık ve geçim kaygısıyla neredeyse izdiham yaratacak bir hızla memleketlerine, ailelerinin yanına döndü. İki hafta diye başlayan tatil, bir dönem boyunca okula

dönemememizle sonuçlandı. Yüz yüze eğitimin niteliğinin sorgulamaya açık olduğu okullarda neredeyse hiçbir hazırlık yapılmadan uzaktan eğitim yöntemiyle eğitime devam edileceği söylendi. Elbette ciddi anlamda altyapı sağlanmadan bunun mümkün olmayacağı açıktı ve maalesef öyle de oldu. Sınav sisteminin nasıl olacağı ise tam bir karmaşa haline geldi. Başlarda öğrencilerden yüz yüze eğitim görüyorlarmış gibi online sınavlardan performans beklendi. Nitelikli eğitimden umudunu kesen İKÇÜ Tıp Fakültesi öğrencileri, sınav yükünün azaltılması talebiyle hocalarla sürekli olarak pazarlık yapar hâle geldi. Bu görüşmelerden istediğini alamayan bizler, çok sayıda tıp fakültesi öğrencisinin yaptığı gibi sosyal medyada

oluşturduğumuz gündemlerle sesimizi duyurmaya çalıştık. Üniversite rektörü tarafından sosyal medya üzerinden engellensek de taleplerimizin bir kısmı yerine getirildi. Daha az notla sınıf geçme şansı yakaladık ama aldığımız eğitimin niteliği sınıfta kaldı.

Öğrenciler olarak doğru düzgün alamadığımız uzaktan eğitimin içine düştüğü rezil durumu görünce bu koşullar altında online sınavın nasıl olacağı konusunda da kaygı güdüydük. Büyük çoğunluğu işçi ve emekçi ailelerin çocukları olan öğrencilerin bir kısmının bilgisayar ve internet erişimi dahi yoktu. Başından beri plansızlıkla "planlanan" bu süreçte gerekli teknik gereçleri sağlama yükü de öğrencilerin üzerine yüklendi. Bazı arkadaşlarımız bunları geçici olarak kısıtlı imkanlarla temin etti ya da telefonlarıyla sınava girdi. Nitekim korkulan oldu ve pek çok okulda olduğu gibi İKÇÜ'de de sınav esnasında kesintiler oldu. Bazı arkadaşlarımız tekrar tekrar sınava girmek zorunda kaldı.

Koca bir yaz döneminde disiplinli ve planlı bir eğitim programı hazırlama zahmetine girmeyen YÖK, 2020/2021 eğitim döneminde okulların nasıl bir eğitim modeli izleyeceğini üniversitelerin ayrı ayrı belirleyeceğini söyledi. Tıp fakülteleri çoğunlukla online eğitim ve sınav modelini benimserken az sayıda okulda olduğu gibi İKÇÜ, pratik derslerin ve sınavların yüz yüze olacağı, teorik derslerin ise online işleneceği "hibrit" ders modeli sundu öntümüze. İKÇÜ Tıp Fakültesi 1, 2 ve 3. sınıf öğrencileri sınav için 1,5-2 ayda bir memleketlerinden hastalığın en yaygın olduğu dönemlerde bile kalkıp gelmek ve sınav sonrası geri dönmek durumunda kaldı. Hastanede eğitim görmesi gereken 4, 5 ve 6. sınıf öğrencileri ise pandemi sürecinde en tehlikeli olan yerlerden biri olan hastanelerde, sağlık emekçileri için dahi gerekli tedbirlerin alınmadığı bir ortamda yüz yüze "seyreltilmiş eğitim" gördü. Tüm bu koşullarda sağlanan eğitimin ne denli verimsiz olacağını zaten tartışma gereği duymuyoruz. Salgının en yaygın olduğu dönemde bir yandan barınma ve yolculuk giderlerinin altında ezilip, diğer yandan "hastalığı

kapar mıyım" endişesiyle sınava hazırlanıp yollara düşmek istemiyoruz.

Tıp fakültesi öğrencileri olarak, geleceğin sağlık emekçileri olarak salgına göre uyarlanan güvenli ve nitelikli bir eğitim hayatı istiyoruz. Gerekli önlemler alınmadığı için her sınav sonrası sınıfların birinden Covid çıkmasından, birilerinin karantinaya alınmasından bıktık. Nitelikli eğitim ve bunun olabilmesi için gereken tüm koşulların (aş, beslenme, barınma, ulaşım) sağlanarak, planlamanın buna göre yapılmasını talep ediyoruz. Yüz yüze eğitime yüz yüze sınav istiyoruz! Bu düzen bize hayatın her alanında olduğu gibi "her koyunun kendi bacağından asılacağını" alttan alta öğütleyip duruyor. Bu düzen bize geleceksizlikten başka bir şey vadetmiyor. Bunu reddediyoruz! Her dönemde olduğu gibi pandemi döneminde bir kez daha görüyoruz ki eğitim hakkımızı, yaşam hakkımızı ve geleceğimizi birlikte kazanmak için bu düzene karşı mücadele etmemiz şart!

Atlen Yıldırım'ın ardından: Bir değil beş olacağız!



Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi üyesi Atlen Yıldırım, 5 yıl önce kanser hastalığına yenik düşerek hayatını kaybetti. Atlen Yıldırım, işçi sınıfının kurtuluşuna adanmış bir hayat yaşadı. Hayatının son döneminde, işçi sınıfının partisinin inşasına omuz vermek üzere Devrimci İşçi Partisi saflarına katıldı. Çalışkanlığı, devrimciliği ve hiç vazgeçmediği alçakgönüllülüğü ile devrimcilere örnek oldu.

Anadolu topraklarında yetişen bir dünya devrimcisi

Atlen Yıldırım, 3 Mayıs 1957 tarihinde Kırşehir'in Kaman ilçesinde oldukça muhafazakâr bir ailede doğdu. Ancak Anadolu'nun her karış toprağına kazınan 68 gençliğinin emperyalizme karşı verdiği mücadelenin etkileri, Atlen Yıldırım'ı içinde büyüdüğü milliyetçi ve muhafazakâr iklime rağmen devrimci fikirler ile tanıştırdı. Siyasal yaşamı boyunca Anadolu'nun farklı bölgelerinde devrimci faaliyetini sürdüren Atlen Yıldırım, hayatının son aşamasında, bir yandan devrim mücadelesini sürdürürken öbür yandan işçi sınıfının kurtuluşu yolunda mutlak bir gereklilik olan proleter enternasyonalizmi, yani işçi sınıfının dünya çapında örgütlenmesi için çalıştı. Atlen Yıldırım'ın devrimci Marksizmin ve kendi tabiri ile devrimci Marksizmin bu topraklardaki temsilcisi olan Devrimci İşçi Partisi'nin saflarına katılmasının anlamı budur. Atlen Yıldırım, Anadolu topraklarında yetişmiş, 68 gençliğinin "kahrolsun Amerika" sloganları ile devrimci olmuş bir dünya devrimcisidir!

Devrimci fikirleri işçi sınıfına götürmekte ısrar, devrimcilikte ısrardır!

Erken yaşta devrim mücadelesine atılan Atlen yoldaş, oldukça muha-

fazakâr ve milliyetçi bir atmosferi olmasına rağmen doğup büyüdüğü İç Anadolu'nun farklı kentlerinde siyasi faaliyetlerini sürdürür. Kayseri'de, Kırşehir'de, Nevşehir'de, hayatın karşısına çıkardığı bütün zorluklara rağmen devrimci fikirleri emekçi halka ulaştırmak için yoğun bir çaba gösterir. Atlen yoldaşın devrimci yaşamından bize bıraktığı en büyük miras, koşullar ne olursa olsun devrim için çalışma ısrarından vazgeçmemektir. Atlen yoldaş, milliyetçiliğin çok yoğun yaşandığı coğrafyalarda da, girdiği ve çok zor koşulları göğüslediği hapisanede de, hatta hayatının son anlarında kemoterapi tedavisi gördüğü hastanede bile devrimcilikte aynı heyecan ve arzuyu ısrar etmiş bir devrimcidir.

Bir değil beş olacağız, devrim yolunda Atlen Yıldırım'ı unutmayacağız!

Emperyalizm üçüncü dünya savaşını dünya halkları için somut bir tehlike olarak insanlığın ufkuna sokmuştur. Türkiye'de istibdad rejimi emekçi halkı kuşatmaya, işçinin emekçinin belini sermayeye karşı bükmeye çalışmaktadır. Öbür taraftan üretim alanlarında, tezgahlarda, bantlarda, kadınların, gençlerin, emekçi halkın bağrında ekmek ve hürriyet mücadelesi yükselmektedir. Katıldığı bir etkinlikte yaptığı konuşmada parti saflarına geç gelmesine üzülerek "bir değil beş olup çalışmam lazım" diyen Atlen Yoldaş'ın anısını yaşatmak için vakit birken beş olma vaktidir. İşçi sınıfının kurtuluşuna ömrünü adayan Atlen yoldaşımıza sözümüz bu mücadeleyi zafere taşımak, sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı kurmaktır!

Sungur Savran

Bir Avrupa Birliği soykırımı, bir sosyal demokrat soykırım



Günü gününe 27 yıl oldu. 7 Nisan-15 Temmuz 1994 tarihleri arasındaki 100 gün içinde Afrika'nın doğusundaki Ruanda'da erkek kadın, yaşlı çocuk bir milyon korunmasız sivil katledildi. Günde 10 bin kişi oluyor! Katliamı düzenleyenler ülkenin çoğunluğunu oluşturan Hutu etnik grubunun şoven, gerici, gözü dönmüş milisleriydi. Machete olarak anılan pala biçiminde tarımsal üretim araçlarıyla, kazmayla kürekle, yabayla sopayla, ateşli silahla öldürdüler önlerine geleni. Katledilenler arasında demokrat eğilimdeki etnik Hutular da vardı ama ezici çoğunluk, ülkenin azınlık etnik grubu olan Tutsilerdendi. Yani açıkça, ikirciksiz ve tartışmasız biçimde bir soykırım işlenmişti.

Her şey yıldırım hızıyla olup bittikten sonra yaşananın soykırım olduğunu yadsıyan zaten yok. Tartışılan başka şey. Evet, silahları tutan eller Hutu milislerinin elleriydi. Peki onlara silahları veren kimdi? Ruanda'da 1994 öncesinde uzun süredir yaşanmakta olan çatışmalar dolayısıyla bir Birleşmiş Milletler (BM) gücü vardı. Daha da önemlisi Fransa 1994 öncesinde Ruanda'da asker bulunduyordu. BM neden müdahale etmemiştir? Fransa soykırımı engellemek için neden bir şey yapmamıştı? Esas tartışılan buydu.

BM'nin rolü konusunda tek bir şey söylemek yeter bu kuruluşun ne kadar alçalabileceğini anlamak için. BM gücünün başındaki Kanadalı General Dallaire, Hutuların katliam hazırlıklarını ve gizli silah yığınlarını erkenden keşfetmişti. Ama müdahale etmesi BM Genel Sekreter Yardımcısı, kendi de Afrikalı olan Kofi Annan'ın çabasıyla engellendi. Soykırımın önünü açan bu Kofi Annan, daha sonra "uluslararası toplum" diye bilinen emperyalist koalisyon tarafından ödüllendirildi ve 1997'den itibaren on yıl boyunca BM Genel Sekreteri olarak görev yaptı!

Biz asıl Fransa'ya gelelim. 1994 soykırımı biter bitmez Fransa çalkalanmaya başladı. Fransa'nın Marksist ve anti-emperyalist aydınları, ülkenin hükümetinin, üzerinde çok büyük etkiye sahip olduğu Ruanda yönetiminin soykırım uygulamasını nasıl kollarını kavuşturup seyrettiğini derhâl sorgulamaya başladılar. Her geçen yıl, ortaya Fransa'nın soykırımın bilgisine sahip olduğu halde parmağını bile kıpırdatmadığına ilişkin deliller ortaya çıktı.

İşin daha da çarpıcı yanı, o sırada Fransa'nın başında François Mitterrand adlı, "Sosyalist" Parti lideri, sosyal demokratlarla Fransız Komünist Partisi'nin ortak programı ile 1981-1995 arasında cumhurbaşkanı olan bir politikacının oturuyor olmasıydı. Yani soykırımın işbirlikçisi sözde sosyalist bir sosyal demokrattı!

Yıllar geçti. Deliller birikti. Soykırım suçluları yakayı ele verdi. En son birinin Paris'te on yıllar boyu polis burnunun dibinde yaşamış olduğu ortaya çıktı. Mızrak çuvala sığmamaya başladı. Ayrıca bugünkü Ruanda yönetimi Fransa'ya dış biliyordu. Fransa'nın kendini Ruandalıların gözünde

temize çıkarması gerekiyordu.

Çuvala sığmayan mızrağı "araştırmak" üzere şimdiki Fransa cumhurbaşkanı Macron bir tarihçiler ekibi oluşturdu. Arşivlerin, özellikle de Fransız CIA'sı DGSE'nin arşivinin bütünüyle açıldığı söylendi. Geçtiğimiz günlerde bu tarihçiler komisyonu araştırmalarının sonucunu açıkladı. Sürpriz ki sürpriz! Varılan sonucu bütün basın "Fransa aklandı" diye verdi. Fransa'nın soykırımında çok ciddi sorumlulukları vardı ama ülke suç ortağı değildi!

Fransa'nın aydınlara hitap eden radyosu France Culture'e çıkan komisyon başkanı Vincent Duclert şöyle dedi: "Mitterrand'ın soykırım karşısındaki durumu 'körlük' olarak nitelenmeli. Ortada 'bilişsel' (kognitif) bir problem var."

Halkımıza bu "şık" ve alçak sahtekârlığı şöyle anlatabiliriz: Değerli tarihçiler ekibinin başı, Fransız halkına diyor ki, "Mitterrand'ın kafası olan biteni almıyordu. Adam taşkafaydı"! Mızrak çuvala sığmayınca ne yapıyor görüyor musunuz? Fransa her şeyi biliyor ama üç maymunları oynuyor, bunun da adı "anlayamadılar" oluyor. Fransa'nın 2007-2012 arası görev yapan eski Cumhurbaşkanı Sarkozy, Türkiye'nin AB'ye yakışmayacağını anlatmak için Fransızca da açık sözlülüğe ilişkin kullanılan bir terimi kullanmıştı: "Biz kediye kedi deriz." Aman efendim, siz kediye kaplan diyormuşsunuz, o kadar sahtekârsınız!

Bu alçaklık, bu ikiyüzlülük elbette Fransız halkının bir niteliği değil. Emperyalizmin bir niteliği. Mitterrand soykırımı gördü ama "tanımadı" çünkü Hutuları kendisine bağlamıştı. Tutsilerin siyasi zaferinin ise Ruanda'nın Amerika ile İngiltere'nin eline düşmesine yol açacağını düşünüyordu. Yani kavrayışını belirleyen emperyalistler arası rekabetti. Onun için soykırım başladığında 100 gün gibi kısa bir süre boyunca başını başka tarafa çevirdi. Tabii başını çevirir ve olan bitene bakmazsanız olan biteni kafanız almaz!

Biz 2004'te, soykırımın 10. yıl dönümünde, o aşamaya kadar biriken delillere yaslanarak "Ruanda 1994: Bir Avrupa Birliği soykırımı" başlığını taşıyan bir yazı yazdık. O yıllar Türkiye solunun ve sendika hareketinin AB fetişizmi içinde geleceği Türkiye'nin AB üyeliğine havale ettiği yıllardı. Sol günde beş defa AB'nin bir "demokrasi, barış ve sosyal adalet odağı" olduğunu söylüyordu. Ruanda deneyimi gözlerin açılmasına yarasa keşke!

Şimdi İstanbul Sözleşmesi feshedildi ya. Kendisini "sol" sayan birçok insanımız ve kuruluşumuz AB Komisyonu Başkanı Ursula van der Leyen ile Avrupa Birliği Konseyi Başkanı Charles Michel'in İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesine rağmen Tayyip Erdoğan ile düzenlenen çevrim içi bir toplantıyı iptal etmemiş olmasına içerliyor. Soykırımı duyarsız kalan politikacı tipolojisi İstanbul Sözleşmesi'ne ne ölçüde duyarlı kalabilir? İlahi dostlar! Acaba esas "anlama" sorununu kim yaşıyor?